

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

24 października 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 408/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 408/02

Sprawa C-184/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litwa) – OT/Vyriausioji tarnybinės etikos komisija [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i art. 52 ust. 1 – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuł 7 lit. c) – Artykuł 8 ust. 1 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 6 ust. 3 akapit drugi – Artykuł 9 ust. 1 – Przetwarzanie niezbędne w świetle przewidzianego prawem obowiązku nałożonego na administratora danych – Cel uzasadniony interesem publicznym – Proporcjonalność – Przetwarzanie szczególnych kategorii danych osobowych – Przepisy krajowe przewidujące obowiązek zamieszczenia w Internecie danych zawartych w oświadczeniach o interesach prywatnych osób fizycznych zatrudnionych w sektorze publicznym lub dyrektorów stowarzyszeń lub instytucji otrzymujących środki publiczne – Zapobieganie konfliktom interesów i korupcji w sektorze publicznym]

2

2022/C 408/03

Sprawy połączone C-273/20 i C-355/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/SW (C-273/20), BL, BC (C-355/20) [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka migracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 10 ust. 3 lit. a) – Artykuł 16 ust. 1 lit. b) – Pojęcie „małoletniego dziecka” – Pojęcie „faktycznych więzi rodzinnych” – Osoba pełnoletnia ubiegająca się o dołączenie do małoletniego, który uzyskał status uchodźcy – Data właściwa dla oceny statusu małoletniego]

3

2022/C 408/04	Sprawa C-279/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/XC [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka migracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) – Pojęcie „małoletniego dziecka” – Artykuł 16 ust. 1 lit. b) – Pojęcie „faktycznych więzi rodzinnych” – Dziecko ubiegające się o dołączenie do ojca, który uzyskał status uchodźcy – Data właściwa dla oceny statusu małoletniego]	4
2022/C 408/05	Sprawa C-332/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Roma Multiservizi spa, Rekeep spa/Roma Capitale, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Umowy koncesyjne – Utworzenie spółki z kapitałem mieszanym – Powierzenie tej spółce zarządzania „zintegrowanymi usługami szkolnymi” – Wybór wspólnika prywatnego w postępowaniu przetargowym – Dyrektywa 2014/23/UE – Artykuł 38 – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 58 – Stosowanie – Kryteria in house – Wymóg posiadania przez wspólnika prywatnego minimalnego udziału w spółce z kapitałem mieszanym – Pośredni udział instytucji zamawiającej w kapitale wspólnika prywatnego – Kryteria kwalifikacji]	5
2022/C 408/06	Sprawa C-352/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – HOLD Alapkezelő Befektetési Alapkezelő Zrt./Magyar Nemzeti Bank [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2009/65/WE – Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) – Dyrektywa 2011/61/UE – Alternatywne fundusze inwestycyjne – Polityka i praktyki w zakresie wynagrodzeń osób kierujących spółką zarządzającą UCITS lub zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym – Dywidendy wypłacane niektórym członkom zarządu – Pojęcie „wynagrodzenia” – Artykuł 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo własności]	6
2022/C 408/07	Sprawa C-391/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Latvijas Republikas Satversmes tiesa – Łotwa) – Postępowanie wszczęte przez Borissu Cileviča i in. [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Ograniczenie – Uzasadnienie – Organizacja systemu edukacji – Placówki szkolnictwa wyższego – Obowiązek prowadzenia programów nauczania w języku urzędowym danego państwa członkowskiego – Artykuł 4 ust. 2 TUE – Tożsamość narodowa państwa członkowskiego – Ochrona i wspieranie języka urzędowego danego państwa członkowskiego – Zasada proporcjonalności]	7
2022/C 408/08	Sprawa C-411/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Bremen – Niemcy) – S / Familienkasse Niedersachsen-Bremen der Bundesagentur für Arbeit [Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Swobodny przepływ osób – Równość traktowania – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 24 ust. 1 i 2 – Świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Świadczenia rodzinne – Wyłączenie obywateli innych państw członkowskich biernych zawodowo przez pierwsze trzy miesiące pobytu w przyjmującym państwie członkowskim]	7
2022/C 408/09	Sprawa C-501/20: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – M P A/LC D N M T [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuły 3, 6 – 8 i 14 – Pojęcie „zwykłego pobytu” – Jurysdykcja, uznawanie, wykonywanie orzeczeń oraz współpraca w zakresie zobowiązań alimentacyjnych – Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 – Artykuły 3 i 7 – Obywatele dwóch różnych państw członkowskich, zamieszkujący w państwie trzecim jako zatrudnieni przez Unię Europejską pracownicy kontraktowi w delegaturze Unii Europejskiej w tym państwie trzecim – Ustalenie jurysdykcji – Forum necessitatis]	8
2022/C 408/10	Sprawa C-588/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover – Niemcy) – Landkreis Northeim/Daimler AG [Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Powództwa o odszkodowanie za naruszenia przepisów prawa konkurencji Unii – Decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca naruszenie – Postępowanie ugodowe – Produkty, których dotyczy naruszenie – Specjalne samochody ciężarowe – Śmieciarki]	9
2022/C 408/11	Sprawa C-614/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus – Estonia) – AS Lux Express Estonia/Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 – Usługi publiczne w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego – Nałożenie w drodze zasad ogólnych obowiązku bezpłatnego przewozu niektórych kategorii pasażerów – Spoczywający na właściwym organie obowiązek przyznania podmiotom rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych – Metoda obliczeń]	10

2022/C 408/12	Sprawa C-624/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam – Niderlandy) – E.K./Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/109/WE – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Zakres stosowania – Obywatel państwa trzeciego posiadający prawo pobytu na podstawie art. 20 TFUE – Artykuł 3 ust. 2 lit. e) – Zamieszkiwanie jedynie tymczasowo – Pojęcie autonomiczne prawa Unii]	11
2022/C 408/13	Sprawa C-659/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – ET/Ministerstvo životního prostředí [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi – Rozporządzenie (WE) nr 338/97 – Artykuł 8 ust. 3 lit. d) – Pojęcie „okazów zwierząt urodzonych i wyhodowanych w niewoli” – Rozporządzenie (WE) nr 865/2006 – Artykuł 1 pkt 3 – Pojęcie „stada hodowlanego” – Artykuł 54 pkt 2 – Utworzenie stada hodowlanego – Kontrola rodowodu]	12
2022/C 408/14	Sprawa C-716/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – RTL Television GmbH/Grupo Pestana S.G.P.S., S.A., SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro, S.A. [Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Przekaz satelitarny i retransmisja drogą kablową – Dyrektywa 93/83/EWG – Artykuł 1 ust. 3 – Pojęcie „retransmisji drogą kablową” – Podmiot świadczący usługi retransmisji niemający statusu operatora kablowego – Równoczesna, niezmieniona i pełna transmisja dokonywana przez podmiot prowadzący obiekt hotelowy programów telewizyjnych lub radiowych nadawanych drogą satelitarną, przeznaczonych do odbioru publicznego, za pomocą anteny satelitarnej, kabla i odbiorników telewizyjnych lub radiowych – Brak]	13
2022/C 408/15	Sprawa C-720/20: Wyrok Trybunału z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Cottbus – Niemcy) – RO reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego / Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 (Dublin III) – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez małoletniego w państwie członkowskim jego urodzenia – Rodzice tego małoletniego, którzy wcześniej uzyskali status uchodźcy w innym państwie członkowskim – Artykuł 3 ust. 2 – Artykuł 9 – Artykuł 20 ust. 3 – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Dopuszczalność wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i odpowiedzialność za jego rozpatrzenie]	14
2022/C 408/16	Sprawa C-19/21: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem – Niderlandy) – I, S/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 8 ust. 2 i art. 27 ust. 1 – Małoletni bez opieki, którego krewny przebywa zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim – Oddalenie przez to państwo członkowskie wniosku o przejęcie tego małoletniego – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia decyzji o oddaleniu przysługującego wspomnianemu małoletniemu lub temu krewnemu – Artykuły 7, 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Najlepszy interes dziecka]	15
2022/C 408/17	Sprawy połączone od C-80/21 do C-82/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie – Polska) – E.K., S.K./D.B.P. (C-80/21), B.S., W.S./M. (C-81/21) i B.S., Ł.S./M. (C-82/21) [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 – Umowy kredytu hipotecznego – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Przedawnienie – Zasada skuteczności]	15
2022/C 408/18	Sprawa C-98/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt R/W-GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 167 i art. 168 lit. a) – Odliczenie podatku naliczonego – Pojęcie „podatnika” – Spółka holdingowa – Wydatki związane z wkładem rzeczowym wspólnika do spółek zależnych – Brak udziału wydatków w kosztach ogólnych – Działalność spółek zależnych w przeważającej części zwolniona z podatku]	17

2022/C 408/19	Sprawa C-263/21: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los Contenidos Digitales (AMETIC)/Administración del Estado i in. [Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 5 ust. 2 lit. b) – Wyłączne prawo do zwielokrotniania – Wyjątek – Kopie na użytek prywatny – Opłata – Zwolnienie ex ante – Zaświadczenie o zwolnieniu wydane przez podmiot prawa prywatnego kontrolowany wyłącznie przez organizacje zarządzania prawami autorskimi – Uprawnienia kontrolne tego podmiotu]	17
2022/C 408/20	Sprawa C-267/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – Uniqa Asigurări SA/Agentia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 56 – Świadczenie usług ubezpieczeniowych – Miejsce opodatkowania – Usługi likwidacji szkód świadczone przez spółki trzecie w imieniu i na rzecz ubezpieczyciela]	18
2022/C 408/21	Sprawa C-294/21: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – État luxembourgeois, Administration de l'enregistrement, des domaines et de la TVA/Navitours Sàrl [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 2 pkt 1 – Zakres stosowania – Transakcje podlegające opodatkowaniu – Artykuł 9 ust. 2 lit. b) – Miejsce świadczenia usług transportowych – Rejsy turystyczne po Mozeli – Rzeka mająca status kondominium]	19
2022/C 408/22	Sprawa C-319/21: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Venezia – Włochy) – Agecontrol SpA/ZR, Lidl Italia Srl [Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna organizacja rynków – Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 – Opakowane świeże owoce i warzywa – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 – Kontrola zgodności – Transport do punktu sprzedaży należącego do tej samej spółki wprowadzającej produkt do obrotu – Dokument towarzyszący – Wskazanie państwa pochodzenia]	20
2022/C 408/23	Sprawa C-368/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – R.T./Hauptzollamt Hamburg [Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Unijny kodeks celny – Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 – Miejsce powstania długu celnego – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 30 – Artykuł 60 – Artykuł 71 ust. 1 – Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego w zakresie VAT w imporcie i jego wymagalność – Miejsce powstania zobowiązania podatkowego – Stwierdzenie niewypelnienia obowiązku ustanowionego w przepisach celnych Unii – Określenie miejsca importu towarów – Środek transportu zarejestrowany w państwie trzecim i wprowadzony do Unii Europejskiej z naruszeniem przepisów celnych]	20
2022/C 408/24	Sprawa C-399/21: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt – Szwecja) – IRnova AB/FLIR Systems AB [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 24 pkt 4 – Jurysdykcja wyłączna – Jurysdykcja w sprawach dotyczących rejestracji lub ważności patentów – Zakres stosowania – Zgłoszenie patentu dokonane w państwie trzecim i patent udzielony w tym państwie – Status wynalazcy – Właściciel prawa do wynalazku]	21
2022/C 408/25	Sprawa C-422/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell'Interno / TO [Odesłanie prejudycjalne – Wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 20 ust. 4 i 5 – Szczególnie agresywne zachowanie – Prawo państw członkowskich do określenia mających zastosowanie sankcji – Zakres – Cofnięcie świadczeń materialnych w ramach przyjmowania]	22
2022/C 408/26	Sprawa C-507/21 P: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. – Puma SE i in./Komisja Europejska [Odwołanie – Dumping – Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu – Wykonanie wyroku Trybunału w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 – Ponowne nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego – Kompetencja ratione temporis – Zasada niedyskryminacji]	22

2022/C 408/27	Sprawa C-188/22: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Opolu – Polska) – VP [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 1206/2001 – Przeprowadzanie dowodów – Składanie zeznań na piśmie przez osobę mającą miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie mającego właściwość sądu – Możliwość skorzystania ze sposobu przeprowadzania dowodów przewidzianego w prawie krajowym, a nie ze sposobu ich przeprowadzania przewidzianego w tym rozporządzeniu]	23
2022/C 408/28	Sprawa C-205/22: Postanowienie Trybunału z dnia 8 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia – Rumunia) – C.D.A./I.J., N.L. (Wykreślenie sprawy)	23
2022/C 408/29	Sprawa C-36/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-642/21, Gonzáles Sordo i in./Komisja, wniesione w dniu 14 stycznia 2022 r. przez Silvię González Sordo i in.	24
2022/C 408/30	Sprawa C-37/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-687/21, GZ (*) i in./Komisja, wniesione w dniu 14 stycznia 2022 r. przez GZ (*) i in.	24
2022/C 408/31	Sprawa C-38/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-649/21, Santos Cañibano i in./Komisja, wniesione w dniu 18 stycznia 2022 r. przez José Antonia Santosa Cañibana i in.	25
2022/C 408/32	Sprawa C-39/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-658/21, Velasco Granda i in./Komisja, wniesione w dniu 18 stycznia 2022 r. przez Enola Velasca Grandę i in.	25
2022/C 408/33	Sprawa C-40/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-659/21, Baidés Fernández i in./Komisja, wniesione w dniu 18 stycznia 2022 r. przez Ramóna Baidesa Fernández a i in.	25
2022/C 408/34	Sprawa C-195/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 27 stycznia 2022 r. w sprawie T-736/21, PTTAZ/Komisja, wniesione w dniu 4 marca 2022 r. przez Plataforma de Trabajador@s Temporales del Ayuntamiento de Zaragoza (PTTAZ)	26
2022/C 408/35	Sprawa C-400/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 16 czerwca 2022 r. – VT, UR/Conny GmbH	26
2022/C 408/36	Sprawa C-427/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven kasatsionen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko BG	27
2022/C 408/37	Sprawa C-430/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko VB	27
2022/C 408/38	Sprawa C-432/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko PT, SD	28
2022/C 408/39	Sprawa C-438/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonen sad (Bułgaria) w dniu 4 lipca 2022 r. – „Em akaunt BG” EOOD/Zastrahovatelno aktsionerno druzhestvo „Armeets” AD	28
2022/C 408/40	Sprawa C-441/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad (Bułgaria) w dniu 5 lipca 2022 r. – Zamestnik-ministar na regionalnoto razviti e i blagoustroystvoto i rakovoditel na Upravlyavashtia organ na operativna programa „Regioni v rastezh” 2014–2020/Obshtina Razgrad	30
2022/C 408/41	Sprawa C-443/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad (Bułgaria) w dniu 5 lipca 2022 r. – Zamestnik-ministar na regionalnoto razviti e i blagoustroystvoto i rakovoditel na Natsionalnia organ po programa „INTERREG V-A Rumunia – Bułgaria 2014–2020”/Obshtina Bałczik	31
2022/C 408/42	Sprawa C-450/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lipca 2022 r. – Caixabank SA i in./ADICAE i in.	32

2022/C 408/43	Sprawa C-468/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 13 lipca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko VB	33
2022/C 408/44	Sprawa C-534/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-253/21, Aquino/Parlament, wniesione w dniu 10 sierpnia 2022 r. przez Roberto Aquino	33
2022/C 408/45	Sprawa C-546/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 16 sierpnia 2022 r. – GF/Schauinsland-Reisen GmbH	34
2022/C 408/46	Sprawa C-265/21: Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 21 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles – Belgia) – AB, AB-CD/Z EF	35
2022/C 408/47	Sprawa C-481/21: Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 9 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – TX/Bundesrepublik Deutschland	35
	Sąd	
2022/C 408/48	Sprawa T-483/22: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2022 r. – Genzyme Europe/Komisja	36
2022/C 408/49	Sprawa T-507/22: Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2022 r. – Schrom Farms/Komisja	37
2022/C 408/50	Sprawa T-536/22: Skarga wniesiona w dniu 31 sierpnia 2022 r. – PAN Europe/Komisja	38
2022/C 408/51	Sprawa T-541/22: Skarga wniesiona w dniu 2 września 2022 r. – Sanity Group/EUIPO – AC Marca Brands (Sanity Group)	38
2022/C 408/52	Sprawa T-542/22: Skarga wniesiona w dniu 4 września 2022 r. – Martin Rodrigo/EUIPO – Louis Vuitton Malletier (CALIFORNIA Dreaming by Made in California)	39
2022/C 408/53	Sprawa T-543/22: Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – BRM Extremities (BIOPLAN)	40
2022/C 408/54	Sprawa T-549/22: Skarga wniesiona w dniu 6 września 2022 r. – Prolactal/EUIPO – Prolactea (PROLACTAL)	40
2022/C 408/55	Sprawa T-552/22: Skarga wniesiona w dniu 7 września 2022 r. – mataharispaclub/EUIPO – Rouha (SpaClubMatahari)	41
2022/C 408/56	Sprawa T-555/22: Skarga wniesiona w dniu 9 września 2022 r. – Francja/Komisja	42
2022/C 408/57	Sprawa T-565/22: Skarga wniesiona w dniu 13 września 2022 r. – HF/Parlament	43
2022/C 408/58	Sprawa T-474/21: Postanowienie Sądu z dnia 8 września 2022 r. – Schenk Italia/EUIPO – Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella (AMICONE)	43
2022/C 408/59	Sprawa T-608/21: Postanowienie Sądu z dnia 8 września 2022 r. – Automobiles Citroën/EUIPO – Polestar (Przedstawienie dwóch odwróconych szewronów)	44
2022/C 408/60	Sprawa T-625/21: Postanowienie Sądu z dnia 8 września 2022 r. – Citroën/EUIPO – Polestar (Przedstawienie dwóch odwróconych szewronów)	44

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 408/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 398 z 17.10.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 389 z 10.10.2022

Dz.U. C 380 z 3.10.2022

Dz.U. C 368 z 26.9.2022

Dz.U. C 359 z 19.9.2022

Dz.U. C 340 z 5.9.2022

Dz.U. C 326 z 29.8.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litwa) – OT/Vyriausioji tarnybinės etikos komisija

(Sprawa C-184/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i art. 52 ust. 1 – Dyrektywa 95/46/WE – Artykuł 7 lit. c) – Artykuł 8 ust. 1 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 6 ust. 3 akapit drugi – Artykuł 9 ust. 1 – Przetwarzanie niezbędne w świetle przewidzianego prawem obowiązku nałożonego na administratora danych – Cel uzasadniony interesem publicznym – Proporcjonalność – Przetwarzanie szczególnych kategorii danych osobowych – Przepisy krajowe przewidujące obowiązek zamieszczenia w Internecie danych zawartych w oświadczeniach o interesach prywatnych osób fizycznych zatrudnionych w sektorze publicznym lub dyrektorów stowarzyszeń lub instytucji otrzymujących środki publiczne – Zapobieganie konfliktom interesów i korupcji w sektorze publicznym]

(2022/C 408/02)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OT

Strona pozwana: Vyriausioji tarnybinės etikos komisija

Przy udziale: Fondas „Nevyriausybinių organizacijų informacijos ir paramos centras”

Sentencja

- 1) Artykuł 7 lit. c) dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych oraz art. 6 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) i art. 6 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych), interpretowane w świetle art. 7, 8 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy rozumieć ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu przewidującemu zamieszczanie w sieci oświadczenia o interesach prywatnych, które każdy dyrektor instytucji otrzymującej środki publiczne jest zobowiązany złożyć, w zakresie, w jakim takie zamieszczanie wiąże się z ujawnieniem imiennych danych jego współmałżonka, konkubenta lub partnera oraz osób mu bliskich lub innych znanych składającemu oświadczenie osób, z którymi relacja mogłaby powodować konflikt interesów, czy też ujawnieniem wszystkich zawartych przez niego w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy kalendarzowych transakcji o wartości przekraczającej 3 000 EUR.

- 2) Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy 95/46 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że zamieszczanie na stronie internetowej organu publicznego odpowiedzialnego za gromadzenie oświadczeń o interesach prywatnych i kontrolę ich treści danych osobowych mogących pośrednio ujawnić orientację seksualną osoby fizycznej stanowi przetwarzanie dotyczące szczególnych kategorii danych osobowych w rozumieniu tych przepisów.

(¹) Dz.U. C 255 z 3.8.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/SW (C-273/20), BL, BC (C-355/20)

(Sprawy połączone C-273/20 i C-355/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 10 ust. 3 lit. a) – Artykuł 16 ust. 1 lit. b) – Pojęcie „małoletniego dziecka” – Pojęcie „faktycznych więzi rodzinnych” – Osoba pełnoletnia ubiegająca się o dołączenie do małoletniego, który uzyskał status uchodźcy – Data właściwa dla oceny statusu małoletniego]

(2022/C 408/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargi rewizyjne: Bundesrepublik Deutschland

Drugie strony postępowania: SW (C-273/20), BL, BC (C-355/20)

przy udziale: Stadt Darmstadt (C-273/20), Stadt Chemnitz (C-355/20)

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, że w przypadku dołączenia rodziców do małoletniego uchodźcy pozbawionego opieki, na mocy art. 10 ust. 3 lit. a) tej dyrektywy w związku z jej art. 2 lit. f), małoletność tego uchodźcy trwająca jeszcze w dniu wydania rozstrzygnięcia w sprawie wniosku o wjazd i pobyt w celu łączenia rodziny złożonego przez rodziców członka rodziny rozdzielonej nie stanowi „warunku” w rozumieniu tego art. 16 ust. 1 lit. a), którego niespełnienie pozwala państwom członkowskim na odrzucenie takiego wniosku. Ponadto przepisy te, w świetle art. 13 ust. 2 wspomnianej dyrektywy, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego w takim przypadku prawo pobytu danych rodziców ustaje z chwilą osiągnięcia przez dziecko pełnoletności.
- 2) Artykuł 16 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że samo bycie wstępnym pierwszego stopnia w prostej linii nie wystarcza, aby uznać, iż istnieją faktyczne więzi rodzinne w rozumieniu tego przepisu w przypadku dołączenia rodzica do małoletniego dziecka, które uzyskało status uchodźcy, jeżeli dziecko to osiągnęło pełnoletność przed wydaniem rozstrzygnięcia w sprawie wniosku o wjazd i pobyt w celu łączenia rodziny złożonego przez tego rodzica. Nie jest jednak konieczne, by dziecko będące członkiem rodziny rozdzielonej i dany rodzic zamieszkiwali razem w tym samym gospodarstwie domowym lub mieszkali pod jednym dachem, aby rodzic ten mógł skorzystać z prawa do łączenia rodziny. Okazjonalne odwiedziny, o ile są one możliwe, i regularne kontakty

jakiegokolwiek rodzaju mogą wystarczyć do uznania, że osoby te odtwarzają relacje osobiste i uczuciowe, oraz do poświadczenia istnienia faktycznych więzi rodzinnych. Ponadto nie można również wymagać, aby dziecko będące członkiem rodziny rozdzielonej i dany rodzic udzielali sobie wzajemnego wsparcia finansowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 378 z 9.11.2020;
Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland/XC

(Sprawa C-279/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka migracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) – Pojęcie „małoletniego dziecka” – Artykuł 16 ust. 1 lit. b) – Pojęcie „faktycznych więzi rodzinnych” – Dziecko ubiegające się o dołączenie do ojca, który uzyskał status uchodźcy – Data właściwa dla oceny statusu małoletniego]

(2022/C 408/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: XC

przy udziale: Landkreis Cloppenburg

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, że datą, do której należy się odnieść w celu ustalenia, czy dziecko członka rodziny rozdzielonej, który uzyskał status uchodźcy, jest małoletnim dzieckiem w rozumieniu tego przepisu, w sytuacji gdy dziecko to osiągnęło pełnoletność przed nadaniem rodzicowi będącemu członkiem rodziny rozdzielonej statusu uchodźcy i przed złożeniem wniosku o łączenie rodziny, jest data złożenia przez rodzica będącego członkiem rodziny rozdzielonej wniosku o udzielenie azylu w celu uzyskania statusu uchodźcy, pod warunkiem że wniosek o łączenie rodziny złożono w ciągu trzech miesięcy od nadania rodzicowi będącemu członkiem rodziny rozdzielonej statusu uchodźcy.
- 2) Artykuł 16 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2003/86 należy interpretować w ten sposób, że sam stosunek prawny łączący dziecko i rodzica nie wystarcza, aby uznać, iż istnieją faktyczne więzi rodzinne w rozumieniu tego przepisu w przypadku dołączenia małoletniego dziecka do rodzica, który uzyskał status uchodźcy, jeżeli dziecko to osiągnęło pełnoletność przed nadaniem rodzicowi będącemu członkiem rodziny rozdzielonej statusu uchodźcy i przed złożeniem wniosku o łączenie rodziny. Nie jest jednak konieczne, by rodzic będący członkiem rodziny rozdzielonej i dane dziecko zamieszkiwali razem w tym samym gospodarstwie domowym lub mieszkali pod jednym dachem, aby dziecko to mogło skorzystać z prawa do łączenia rodziny. Okazjonalne odwiedziny, o ile są one możliwe, i regularne kontakty jakiegokolwiek rodzaju mogą wystarczyć do uznania, że osoby te odtwarzają relacje osobiste i uczuciowe, oraz do poświadczenia istnienia faktycznych więzi rodzinnych. Ponadto nie można również wymagać, aby rodzic będący członkiem rodziny rozdzielonej i jego dziecko udzielali sobie wzajemnego wsparcia finansowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 378 z 9.11.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Roma Multiservizi spa, Rekeep spa/Roma Capitale, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-332/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Umowy koncesyjne – Utworzenie spółki z kapitałem mieszanym – Powierzenie tej spółce zarządzania „zintegrowanymi usługami szkolnymi” – Wybór wspólnika prywatnego w postępowaniu przetargowym – Dyrektywa 2014/23/UE – Artykuł 38 – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 58 – Stosowanie – Kryteria in house – Wymóg posiadania przez wspólnika prywatnego minimalnego udziału w spółce z kapitałem mieszanym – Pośredni udział instytucji zamawiającej w kapitale wspólnika prywatnego – Kryteria kwalifikacji]

(2022/C 408/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Roma Multiservizi spa, Rekeep spa

Strona przeciwna: Roma Capitale, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Przy udziale: Consorzio Nazionale Servizi Soc. coop. (CNS)

Sentencja

- 1) Artykuł 58 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, zmienionej rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2017/2365 z dnia 18 grudnia 2017 r., należy interpretować w ten sposób, że instytucja zamawiająca może wykluczyć wykonawcę z postępowania mającego na celu, po pierwsze, utworzenie spółki z kapitałem mieszanym, a po drugie, udzielenie tej spółce zamówienia publicznego na usługi, jeżeli wykluczenie to uzasadnione jest przez fakt, iż ze względu na pośredni udział tej instytucji zamawiającej w kapitale owego wykonawcy maksymalny udział tej instytucji zamawiającej w kapitale wskazanej spółki, określony przez nią w dokumentacji przetargowej, zostałby w rzeczywistości przekroczony, gdyby wybrała ona tego wykonawcę na swojego wspólnika, o ile takie przekroczenie skutkowałoby zwiększeniem ryzyka gospodarczego ponoszonego przez tę instytucję zamawiającą.
- 2) Artykuł 38 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji, zmienionej rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2017/2366 z dnia 18 grudnia 2017 r., należy interpretować w ten sposób, że instytucja zamawiająca może wykluczyć wykonawcę z postępowania mającego na celu, po pierwsze, utworzenie spółki z kapitałem mieszanym, a po drugie, udzielenie tej spółce koncesji na usługi, jeżeli wykluczenie to uzasadnione jest przez fakt, iż ze względu na pośredni udział tej instytucji zamawiającej w kapitale owego wykonawcy maksymalny udział tej instytucji zamawiającej w kapitale wskazanej spółki, określony przez nią w dokumentacji przetargowej, zostałby w rzeczywistości przekroczony, gdyby wybrała ona tego wykonawcę na swojego wspólnika, o ile takie przekroczenie skutkowałoby zwiększeniem ryzyka gospodarczego ponoszonego przez tę instytucję zamawiającą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 5.10.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – HOLD Alapkezelő Befektetési Alapkezelő Zrt./Magyar Nemzeti Bank

(Sprawa C-352/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2009/65/WE – Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) – Dyrektywa 2011/61/UE – Alternatywne fundusze inwestycyjne – Polityka i praktyki w zakresie wynagrodzeń osób kierujących spółką zarządzającą UCITS lub zarządzającego alternatywnym funduszem inwestycyjnym – Dywidendy wypłacane niektórym członkom zarządu – Pojęcie „wynagrodzenia” – Artykuł 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo własności]

(2022/C 408/06)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: HOLD Alapkezelő Befektetési Alapkezelő Zrt.

Strona pozwana: Magyar Nemzeti Bank

Sentencja

Artykuły 14–14b dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/91/UE z dnia 23 lipca 2014 r., art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/61/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zarządzających alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi i zmiany dyrektyw 2003/41/WE i 2009/65/WE oraz rozporządzeń (WE) nr 1060/2009 i (UE) nr 1095/2010, a także pkt 1 i 2 załącznika II do tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

przepisy dotyczące polityki i praktyk w zakresie wynagrodzeń mają zastosowanie do dywidend, jakie spółka, której zasadniczy rodzaj działalności polega na zarządzaniu przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) i alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (AFI), wypłaca bezpośrednio lub pośrednio niektórym ze swych pracowników, sprawującym funkcje dyrektora zarządzającego, dyrektora inwestycyjnego lub zarządzającego portfelami, z racji przysługującego im prawa własności akcji tej spółki, jeżeli polityka wypłaty tych dywidend może zachęcać tych pracowników do podejmowania ryzyka szkodzącego interesom UCITS lub AFI zarządzanych przez tę spółkę oraz interesom inwestorów w tych UCITS lub AFI, a tym samym może ułatwiać obchodzenie wymogów wynikających z tych przepisów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Latvijas Republikas Satversmes tiesa – Łotwa) – Postępowanie wszczęte przez Borissa Cileviča i in.

(Sprawa C-391/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 49 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości – Ograniczenie – Uzasadnienie – Organizacja systemu edukacji – Placówki szkolnictwa wyższego – Obowiązek prowadzenia programów nauczania w języku urzędowym danego państwa członkowskiego – Artykuł 4 ust. 2 TUE – Tożsamość narodowa państwa członkowskiego – Ochrona i wspieranie języka urzędowego danego państwa członkowskiego – Zasada proporcjonalności]

(2022/C 408/07)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Boriss Cilevičs, Valērijs Agešins, Vjačeslavs Dombrovskis, Vladimirs Nikonovs, Artūrs Rubiks, Ivans Ribakovs, Nikolajs Kabanovs, Igors Pimenovs, Vitālijs Orlovs, Edgars Kucins, Ivans Klementjevs, Inga Goldberga, Evija Papule, Jānis Krišāns, Jānis Urbanovičs, Ļubova Švecova, Sergejs Dolgopolovs, Andrejs Klementjevs, Regīna Ločmele-Luņova, Ivars Zariņš

przy udziale: Latvijas Republikas Saeima

Sentencja

Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które co do zasady nakłada na placówki szkolnictwa wyższego obowiązek prowadzenia nauczania wyłącznie w języku urzędowym tego państwa członkowskiego, o ile takie uregulowanie jest uzasadnione względami związanymi z ochroną jego tożsamości narodowej, to znaczy jest konieczne do ochrony prawnie uzasadnionego celu i proporcjonalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 359 z dnia 26.10.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Bremen – Niemcy) – S / Familienkasse Niedersachsen-Bremen der Bundesagentur für Arbeit

(Sprawa C-411/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Obywatelstwo Unii – Swobodny przepływ osób – Równość traktowania – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 24 ust. 1 i 2 – Świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 4 – Świadczenia rodzinne – Wyłączenie obywateli innych państw członkowskich biernych zawodowo przez pierwsze trzy miesiące pobytu w przyjmującym państwie członkowskim]

(2022/C 408/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: S

Strona pozwana: Familienkasse Niedersachsen-Bremen der Bundesagentur für Arbeit

Sentencja

Artykuł 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym obywatelowi Unii będącemu obywatelem innego państwa członkowskiego, który ustanowił miejsce zwykłego pobytu na terytorium pierwszego państwa członkowskiego i jest bierny zawodowo, ponieważ nie wykonuje tam działalności zarobkowej, odmawia się korzystania ze „świadczeń rodzinnych” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. j) tego rozporządzenia w związku z art. 1 lit. z) tego rozporządzenia w ciągu pierwszych trzech miesięcy pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego, podczas gdy bierny zawodowo obywatel omawianego państwa członkowskiego korzysta z takich świadczeń również w ciągu pierwszych trzech miesięcy od chwili powrotu do tego państwa członkowskiego po skorzystaniu z prawa do przemieszczania się i pobytu w innym państwie członkowskim na podstawie prawa Unii.

Artykuł 24 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do takiego uregulowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona – Hiszpania) – M P A/LC D N M T

(Sprawa C-501/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuły 3, 6 – 8 i 14 – Pojęcie „zwykłego pobytu” – Jurysdykcja, uznawanie, wykonywanie orzeczeń oraz współpraca w zakresie zobowiązań alimentacyjnych – Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 – Artykuły 3 i 7 – Obywatele dwóch różnych państw członkowskich, zamieszkujący w państwie trzecim jako zatrudnieni przez Unię Europejską pracownicy kontraktowi w delegaturze Unii Europejskiej w tym państwie trzecim – Ustalenie jurysdykcji – Forum necessitatis]

(2022/C 408/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: M P A

Strona pozwana: LC D N M.

Sentencja

1) Wykładni art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 oraz art. 3 lit. a) i b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy dokonywać w ten sposób, że dla celów ustalenia miejsca zwykłego pobytu w rozumieniu tych przepisów elementu decydującego nie może stanowić status pracowników kontraktowych Unii posiadany przez zainteresowanych małżonków, przydzielonych do delegatury Unii w państwie trzecim, którym w tym państwie trzecim przypisuje się korzystanie ze statusu dyplomatycznego.

- 2) Wykładni art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy dokonywać w ten sposób, że dla celów ustalenia miejsca zwykłego pobytu dziecka w rozumieniu art. 8 rozporządzenia nr 2201/2003 nie mają znaczenia związki wynikające z obywatelstwa matki i zamieszkiwania przez nią przed zawarciem związku małżeńskiego w państwie członkowskim sądu, do którego wniesiono pozew lub wniosek w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej, natomiast okoliczność, że małoletnie dzieci urodziły się w tym państwie członkowskim i posiadają obywatelstwo tego państwa jest niewystarczająca.
- 3) W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji do rozpoznania pozwu lub wniosku o rozwiązanie związku małżeńskiego na podstawie art. 3–5 rozporządzenia nr 2201/2003, wykładni art. 7 w zw. z art. 6 tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność, iż pozwany w postępowaniu głównym jest obywatelem innego państwa członkowskiego niż państwo sądu, przed którym zawisł spór, wyklucza zastosowanie klauzuli dotyczącej pozostałej jurysdykcji, przewidzianej w tym art. 7 jako podstawy jurysdykcji tego sądu, nie stając jednak na przeszkodzie temu, by sądy państwa, którego obywatelem jest pozwany, miały jurysdykcję do rozpoznania takiego żądania na podstawie krajowych przepisów jurysdykcyjnych tego drugiego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji do rozpoznania pozwu lub wniosku w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej na podstawie art. 8–13 rozporządzenia nr 2201/2003, wykładni art. 14 tego rozporządzenia należy dokonywać w ten sposób, że okoliczność, iż ojciec dziecka, pozwany w postępowaniu głównym, jest obywatelem państwa członkowskiego innego niż państwo sądu, przed którym zawisł spór, nie stoi na przeszkodzie zastosowaniu klauzuli dotyczącej pozostałej jurysdykcji zawartej w art. 14 tego rozporządzenia.

- 4) Wykładni art 7 rozporządzenia nr 4/2009 należy dokonywać w ten sposób, że:
- w sytuacji gdy wszystkie strony postępowania w sprawie zobowiązań alimentacyjnych nie mają miejsca zwykłego pobytu w państwie członkowskim, możliwe jest w wyjątkowych przypadkach stwierdzenie jurysdykcji opierającej się na forum necessitatis, którego dotyczy ten art. 7, jeśli żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie art. 3–6 tego rozporządzenia, jeżeli postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte ani przeprowadzone w państwie trzecim, z którym sprawa jest ściśle związana lub nie może się tam toczyć i jeżeli sprawa ta ma wystarczający związek z państwem członkowskim sądu, przed którym ją wytoczono;
 - dla uznania, w wyjątkowych przypadkach, że postępowanie nie może zostać we właściwy sposób wszczęte ani przeprowadzone w państwie trzecim, istotne jest, by w świetle szczegółowej analizy argumentów przedstawionych w każdej konkretnej sprawie dostęp do wymiaru sprawiedliwości w tym państwie trzecim był ze względów prawnych lub faktycznych utrudniony, w szczególności przez stosowanie dyskryminacyjnych lub sprzecznych z podstawowymi gwarancjami rzetelnego procesu wymogów proceduralnych, bez stawiania warunku, by strona powołująca się na wymieniony art. 7 była zobowiązana do wykazania, że bezskutecznie zainicjowała lub usiłowała zainicjować to postępowanie przed sądami tego państwa trzeciego, oraz
 - stwierdzenie, że istnieje wystarczający związek sprawy z państwem członkowskim sądu, przed którym zawisł spór, może opierać się na obywatelstwie jednej ze stron.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover – Niemcy) – Landkreis Northeim/Daimler AG

(Sprawa C-588/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Powództwa o odszkodowanie za naruszenia przepisów prawa konkurencji Unii – Decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca naruszenie – Postępowanie ugodowe – Produkty, których dotyczy naruszenie – Specjalne samochody ciężarowe – Śmieciarki]

(2022/C 408/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Landkreis Northeim

Strona pozwana: Daimler AG

przy udziale: Iveco Magirus AG, Traton SE, następca prawny MAN SE, MAN Truck & Bus oraz MAN Truck & Bus Deutschland GmbH, Schönackers Umweltdienste GmbH & Co. KG

Sentencja

Decyzję Komisji Europejskiej z dnia 19 lipca 2016 r., notyfikowaną jako dokument nr C(2016) 4673 final, dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 [TFUE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa AT.39824 – Samochody ciężarowe) należy interpretować w ten sposób, że specjalne samochody ciężarowe, w tym śmieciarki, należą do produktów objętych stwierdzonym w tej decyzji kartelem.

(¹) Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Halduskohus – Estonia) – AS Lux Express Estonia/Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

(Sprawa C-614/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 – Usługi publiczne w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego – Nałożenie w drodze zasad ogólnych obowiązku bezpłatnego przewozu niektórych kategorii pasażerów – Spoczywający na właściwym organie obowiązek przyznania podmiotom rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych – Metoda obliczeń]

(2022/C 408/11)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Halduskohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS Lux Express Estonia

Druga strona postępowania: Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

Sentencja

1) Artykuł 2 lit. e) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2338 z dnia 14 grudnia 2016 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje przewidziany w krajowym przepisie ustawowym i ciążyący na przedsiębiorstwach świadczących na terytorium danego państwa członkowskiego publiczną usługę transportu drogowego i kolejowego obowiązek bezpłatnego i nieobjętego rekompensatą ze strony państwa przewozu niektórych kategorii pasażerów, w szczególności dzieci w wieku przedszkolnym oraz pewnych kategorii osób niepełnosprawnych.

2) Artykuł 3 ust. 2 i art. 4 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia nr 1370/2007, zmienionego rozporządzeniem 2016/2338,

należy interpretować w ten sposób, że:

właściwe organy są zobowiązane do przyznania przedsiębiorstwom świadczącym na terytorium danego państwa członkowskiego publiczną usługę transportu drogowego i kolejowego rekompensaty w zakresie wyniku finansowego netto, dodatniego lub ujemnego, uzyskanego jako rezultat kosztów i przychodów, które powstały przy wykonywaniu przez te przedsiębiorstwa określonego przez zasadę ogólną obowiązku bezpłatnego przewozu niektórych kategorii pasażerów, w szczególności dzieci w wieku przedszkolnym oraz pewnych kategorii osób niepełnosprawnych.

- 3) Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia nr 1370/2007 i pkt 2 załącznika do tego rozporządzenia, zmienionego rozporządzeniem 2016/2338,

należy interpretować w ten sposób, że:

rekompensaty w zakresie wyniku finansowego netto, dodatniego lub ujemnego, uzyskanego jako rezultat kosztów i przychodów, które powstały przy wypełnianiu określonych na podstawie zasad ogólnych zobowiązań taryfowych mających na celu ustalenie taryf maksymalnych dla niektórych kategorii pasażerów, powinny być przyznawane zgodnie z zasadami określonymi w art. 4 i 6 oraz w załączniku do tego rozporządzenia, tak by zapobiec nadmiernym rekompensatom. Wysokość rekompensaty nie może przekroczyć kwoty odpowiadającej wynikowi finansowemu netto, który jest równoważny sumie wpływów, pozytywnych czy negatywnych, jakie wypełnianie zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych wywiera na koszty i przychody podmiotu świadczącego usługi publiczne, przy czym ów wpływ jest oceniany przez porównanie stanu, w którym zobowiązanie z tytułu świadczenia usług publicznych jest wypełniane, ze stanem, jaki istniałby w przypadku niewypełnienia zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 1.2.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 7 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam – Niderlandy) – E. K./Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-624/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2003/109/WE – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Zakres stosowania – Obywatel państwa trzeciego posiadający prawo pobytu na podstawie art. 20 TFUE – Artykuł 3 ust. 2 lit. e) – Zamieszkiwanie jedynie tymczasowo – Pojęcie autonomiczne prawa Unii]

(2022/C 408/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.K.

Strona pozwana: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że zawarte w nim pojęcie zamieszkiwania „jedynie tymczasowo” jest pojęciem autonomicznym prawa Unii, które podlega jednolitej wykładni na terytorium wszystkich państw członkowskich.
- 2) Artykuł 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/109 należy interpretować w ten sposób, że zawarte w nim pojęcie zamieszkiwania „jedynie tymczasowo” nie obejmuje pobytu obywatela państwa trzeciego na podstawie art. 20 TFUE na terytorium państwa członkowskiego, którego przynależność państwową posiada dany obywatel Unii.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – ET/Ministerstvo životního prostředí

(Sprawa C-659/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi – Rozporządzenie (WE) nr 338/97 – Artykuł 8 ust. 3 lit. d) – Pojęcie „okazów zwierząt urodzonych i wyhodowanych w niewoli” – Rozporządzenie (WE) nr 865/2006 – Artykuł 1 pkt 3 – Pojęcie „stada hodowlanego” – Artykuł 54 pkt 2 – Utworzenie stada hodowlanego – Kontrola rodowodu]

(2022/C 408/13)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ET

Strona przeciwna: Ministerstvo životního prostředí

Sentencja

- 1) Artykuł 1 pkt 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 865/2006 z dnia 4 maja 2006 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi

należy interpretować w ten sposób, że:

pojęcie „stada hodowlanego” w rozumieniu tego przepisu nie obejmuje osobników będących wstępnyimi okazów wyhodowanych w danej hodowli, które to osobniki nigdy nie były własnością ani nie były w posiadaniu danego hodowcy.

- 2) Artykuł 54 pkt 2 rozporządzenia nr 865/2006 w związku z art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań

należy interpretować w ten sposób, że:

ów przepis stoi na przeszkodzie temu, by znajdujący się w posiadaniu danego hodowcy okaz gatunku zwierząt wymienionego w załączniku A do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi mógł zostać uznany za urodzony i wyhodowany w niewoli w rozumieniu art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia, w sytuacji gdy nienależące do stada hodowlanego danego hodowcy osobniki będące wstępnyimi tego okazu zostały pozyskane przez osobę trzecią przed wejściem w życie wskazanych rozporządzeń w sposób wywierający negatywny wpływ na przetrwanie danego gatunku w środowisku naturalnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça – Portugalia) – RTL Television GmbH/Grupo Pestana S.G.P.S., S.A., SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro, S.A.

(Sprawa C-716/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Przekaz satelitarny i retransmisja drogą kablową – Dyrektywa 93/83/EWG – Artykuł 1 ust. 3 – Pojęcie „retransmisji drogą kablową” – Podmiot świadczący usługi retransmisji niemający statusu operatora kablowego – Równoczesna, niezmieniona i pełna transmisja dokonywana przez podmiot prowadzący obiekt hotelowy programów telewizyjnych lub radiowych nadawanych drogą satelitarną, przeznaczonych do odbioru publicznego, za pomocą anteny satelitarnej, kabla i odbiorników telewizyjnych lub radiowych – Brak]

(2022/C 408/14)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RTL Television GmbH

Strona pozwana: Grupo Pestana S.G.P.S., S.A., SALVOR – Sociedade de Investimento Hoteleiro, S.A.

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową w związku z art. 8 ust. 1 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

- nie przyznaje on organizacjom nadawczym żadnego wyłącznego prawa do zezwalania na „retransmisję drogą kablową” lub zakazywania jej w rozumieniu tego przepisu; oraz
- taka retransmisja drogą kablową nie stanowi równoczesnej, niezmienionej i pełnej transmisji programów telewizyjnych lub radiowych nadawanych drogą satelitarną i przeznaczonych do odbioru publicznego, jeżeli retransmisja ta jest dokonywana przez podmiot inny niż operator sieci kablowej w rozumieniu tej dyrektywy, taki jak hotel.

⁽¹⁾ Dz.U. C 110 z 29.3.2021

Wyrok Trybunału z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Cottbus – Niemcy) – RO reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-720/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 (Dublin III) – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez małoletniego w państwie członkowskim jego urodzenia – Rodzice tego małoletniego, którzy wcześniej uzyskali status uchodźcy w innym państwie członkowskim – Artykuł 3 ust. 2 – Artykuł 9 – Artykuł 20 ust. 3 – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 33 ust. 2 lit. a) – Dopuszczalność wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i odpowiedzialność za jego rozpatrzenie]

(2022/C 408/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Cottbus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RO reprezentowana przez przedstawiciela ustawowego

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 20 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca

należy interpretować w ten sposób, że:

nie znajduje on zastosowania w drodze analogii do sytuacji, w której małoletni i jego rodzice składają wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w państwie członkowskim, w którym ten małoletni się urodził, mimo że jego rodzicom przyznano już ochronę międzynarodową w innym państwie członkowskim.

- 2) Artykuł 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie znajduje on zastosowania w drodze analogii do wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w państwie członkowskim przez małoletniego, jeżeli to nie temu małoletniemu, a jego rodzicom przyznano ochronę międzynarodową w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 88 z 15.3.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem – Niderlandy) – I, S/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-19/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 8 ust. 2 i art. 27 ust. 1 – Małoletni bez opieki, którego krewny przebywa zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim – Oddalenie przez to państwo członkowskie wniosku o przejęcie tego małoletniego – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia decyzji o oddaleniu przysługującego wspomnianemu małoletniemu lub temu krewnemu – Artykuły 7, 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Najlepszy interes dziecka]

(2022/C 408/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: I, S

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w związku z art. 7, 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nakłada on na państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przejęcie na podstawie art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia, obowiązek przyznania prawa do środka zaskarżenia przed sądem jego decyzji odmownej małoletniemu bez opieki w rozumieniu art. 2 lit. j) wspomnianego rozporządzenia, który wnosi o udzielenie ochrony międzynarodowej, ale już nie krewnemu owego małoletniego w rozumieniu art. 2 lit. h) tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie – Polska) – E.K., S.K./D.B.P. (C-80/21), B.S., W.S./M. (C-81/21) i B.S., Ł.S./M. (C-82/21)

(Sprawy połączone od C-80/21 do C-82/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 – Umowy kredytu hipotecznego – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Przedawnienie – Zasada skuteczności]

(2022/C 408/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: E.K., S.K. (C-80/21), B.S., W.S. (C-81/21), B.S., Ł.S. (C-82/21)

Strona pozwana: D.B.P. (C-80/21), M. (C-81/21), M. (C-82/21)

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może stwierdzić nieuczciwy charakter nie całości warunku umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, lecz jedynie elementów tego warunku, które nadają mu nieuczciwy charakter, w związku z czym warunek ten pozostaje, po usunięciu takich elementów, częściowo skuteczny, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku, która ma wpływ na jego istotę, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

- 2) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może, po stwierdzeniu nieważności nieuczciwego warunku znajdującego się w umowie zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, która to nieważność nie pociąga za sobą nieważności tej umowy w całości, zastąpić ten warunek przepisem dyspozytywnym prawa krajowego.

- 3) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może, po stwierdzeniu nieważności nieuczciwego warunku znajdującego się w umowie zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, który pociąga za sobą nieważność tej umowy w całości, zastąpić warunek umowny, którego nieważność została stwierdzona, albo wykładnią oświadczenia woli stron w celu uniknięcia unieważnienia tej umowy, albo przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, nawet jeśli konsument został poinformowany o skutkach nieważności tejże umowy i zaakceptował je.

- 4) Dyrektywę 93/13, analizowaną w świetle zasady skuteczności,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym dziesięcioletni termin przedawnienia roszczenia konsumenta mającego na celu uzyskanie zwrotu kwot nienależnie zapłaconych przedsiębiorcy w wykonaniu nieuczciwego warunku umowy kredytu rozpoczyna swój bieg w dniu każdego świadczenia wykonanego przez konsumenta, nawet jeśli ten ostatni nie był w stanie w tym dniu samodzielnie dokonać oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego lub nie powziął wiedzy o nieuczciwym charakterze tego warunku i bez uwzględnienia okoliczności, że umowa przewidywała okres spłaty – w niniejszym przypadku trzydziestoletni – znacznie przekraczający dziesięcioletni ustawowy termin przedawnienia.

(¹) Dz.U. C 242 z 21.6.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Finanzamt R/W-GmbH

(Sprawa C-98/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 167 i art. 168 lit. a) – Odliczenie podatku naliczonego – Pojęcie „podatnika” – Spółka holdingowa – Wydatki związane z wkładem rzeczowym wspólnika do spółek zależnych – Brak udziału wydatków w kosztach ogólnych – Działalność spółek zależnych w przeważającej części zwolniona z podatku]

(2022/C 408/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Finanzamt R

Druga strona postępowania: W-GmbH

Sentencja

Artykuł 168 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z jej art. 167

należy interpretować w ten sposób, że:

spółka holdingowa, która na rzecz spółek zależnych dokonuje podlegających opodatkowaniu transakcji objętych podatkiem należnym, nie ma prawa do odliczenia podatku naliczonego w związku z usługami, które nabywa od osób trzecich i wnosi do spółek zależnych w zamian za przyznanie udziału w ogólnych zyskach, gdy, po pierwsze, usługi powodujące naliczenie podatku mają bezpośredni i ścisły związek nie z własnymi transakcjami spółki holdingowej, lecz z działalnością spółek zależnych, która w przeważającej części jest zwolniona z podatku, po drugie, usługi te nie są wliczane do ceny podlegających opodatkowaniu transakcji dokonywanych na rzecz spółek zależnych, oraz po trzecie, koszty owych usług nie należą do ogólnych kosztów własnej działalności gospodarczej spółki holdingowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 10.5.2021.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los Contenidos Digitales (AMETIC)/Administración del Estado i in.

(Sprawa C-263/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo autorskie i prawa pokrewne – Dyrektywa 2001/29/WE – Artykuł 5 ust. 2 lit. b) – Wyłączne prawo do zwielokrotniania – Wyjątek – Kopie na użytek prywatny – Opłata – Zwolnienie ex ante – Zaświadczenie o zwolnieniu wydane przez podmiot prawa prywatnego kontrolowany wyłącznie przez organizację zarządzania prawami autorskimi – Uprawnienia kontrolne tego podmiotu]

(2022/C 408/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los Contenidos Digitales (AMETIC)

Strona pozwana: Administración del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE) Artistas Intérpretes, Entidad de Gestión de Derechos de Propiedad Intelectual (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI), Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)

Sentencia

1) Artykuł 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym i zasadę równego traktowania

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym osobie prawnej, utworzonej i kontrolowanej przez organizację zarządzania prawami własności intelektualnej, powierza się zarządzanie zwolnieniami z zapłaty rekompensaty i zwrotami rekompensaty z tytułu kopii na użytek prywatny, w sytuacji gdy takie uregulowanie krajowe przewiduje, że zaświadczenia o zwolnieniu i zwroty winny być, odpowiednio, wydawane i przyznawane w stosownym czasie i zgodnie z obiektywnymi kryteriami, które nie pozwalają tej osobie prawnej na oddalenie wniosku o wydanie takiego zaświadczenia lub o przyznanie zwrotu w oparciu o względy implikujące posługiwanie się zakresem uznania, oraz że od decyzji tej osoby o oddaleniu takiego wniosku może przysługiwać odwołanie do niezależnego organu.

2) Artykuł 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29 i zasadę równego traktowania

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które upoważnia osobę prawną utworzoną i kontrolowaną przez organizację zarządzania prawami własności intelektualnej, której to osobie powierzono zarządzanie zwolnieniami z zapłaty rekompensaty i zwrotami rekompensaty z tytułu kopii na użytek prywatny, do żądania dostępu do informacji koniecznych do wykonywania przyznanych jej w tym zakresie uprawnień kontrolnych, bez zwłaszcza możliwości powoływania się wobec niej na przewidzianą w prawie krajowym tajemnicę księgowości handlowej, przy czym ta osoba prawna jest zobowiązana do zachowania poufności uzyskanych informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 329 z 16.8.2021

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – Uniqa Asigurări SA/Agentia Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-267/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 56 – Świadczenie usług ubezpieczeniowych – Miejsce opodatkowania – Usługi likwidacji szkód świadczone przez spółki trzecie w imieniu i na rzecz ubezpieczyciela]

(2022/C 408/20)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Uniqa Asigurări SA

Strona przeciwna: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Sentencja

Artykuł 56 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że usługi likwidacji szkód świadczone przez spółki trzecie w imieniu i na rachunek spółki ubezpieczeniowej nie należą do usług „konsultantów, inżynierów, firm konsultingowych, prawników, księgowych oraz innych podobnych usług, jak również [do usług] przetwarzani[a] danych i dostarczani[a] informacji”, o których mowa w tym przepisie.

(¹) Dz.U. C 349 z 30.8.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg – Luksemburg) – État luxembourgeois, Administration de l'enregistrement, des domaines et de la TVA/Navitours Sàrl

(Sprawa C-294/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Szósta dyrektywa 77/388/EWG – Artykuł 2 pkt 1 – Zakres stosowania – Transakcje podlegające opodatkowaniu – Artykuł 9 ust. 2 lit. b) – Miejsce świadczenia usług transportowych – Rejsy turystyczne po Mozeli – Rzeką mająca status kondominium]

(2022/C 408/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: État luxembourgeois, Administration de l'enregistrement, des domaines et de la TVA

Strona przeciwna: Navitours Sàrl

Sentencja

Artykuł 2 pkt 1 i art. 9 ust. 2 lit. b) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r.

należy interpretować w ten sposób, że:

państwo członkowskie ma obowiązek opodatkowania usług żeglugi turystycznej świadczonych przez usługodawcę mającego siedzibę w tym państwie członkowskim na terytorium stanowiącym na mocy umowy międzynarodowej zawartej między tym państwem a innym państwem członkowskim wspólne terytorium podlegające wspólnej suwerenności tych dwóch państw członkowskich, które nie jest objęte żadnym odstępstwem przewidzianym w prawie Unii, o ile owe usługi nie zostały już opodatkowane przez to drugie państwo członkowskie. Opodatkowanie przez jedno z państw członkowskich tych usług uniemożliwia drugiemu państwu członkowskiemu ich opodatkowanie, bez uszczerbku dla możliwości uregulowania przez te dwa państwa członkowskie w inny sposób opodatkowania usług świadczonych na tym terytorium, w szczególności w drodze porozumienia, pod warunkiem, że uniknie się nieopodatkowania przychodów i podwójnego opodatkowania.

(¹) Dz.U. C 191 z 10.5.2022.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Venezia – Włochy) – Agecontrol SpA/ZR, Lidl Italia Srl

(Sprawa C-319/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rolnictwo – Wspólna organizacja rynków – Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 – Opakowane świeże owoce i warzywa – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 – Kontrola zgodności – Transport do punktu sprzedaży należącego do tej samej spółki wprowadzającej produkt do obrotu – Dokument towarzyszący – Wskazanie państwa pochodzenia]

(2022/C 408/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte d'appello di Venezia

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca apelację: Agecontrol SpA

Druga strona postępowania: ZR, Lidl Italia Srl

Sentencja

Artykuł 5 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw w związku z art. 8 tego rozporządzenia oraz z art. 113 i 113a rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku”), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 361/2008 z dnia 14 kwietnia 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że kontrola zgodności produktów sektora owoców i warzyw z normami handlowymi nie wymaga od właściciela tych produktów sporządzenia dokumentu towarzyszącego. Jednakże w przypadku, gdy właściciel sporządza taki dokument, powinien on wskazywać na wszystkich etapach wprowadzania rzeczonych produktów do obrotu nazwę oraz państwo pochodzenia tych produktów niezależnie od okoliczności, że szczegółowe informacje wymagane przez rozporządzenie wykonawcze nr 543/2011 są już przedstawione w nieusuwalny sposób w widocznym miejscu na jednej stronie opakowania tych produktów, na tabliczce umieszczonej w widocznym miejscu wewnątrz środka transportu, którym są one transportowane, a także na fakturach wystawionych przez dostawcę tych produktów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 2.8.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – R.T./Hauptzollamt Hamburg

(Sprawa C-368/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Unijny kodeks celny – Rozporządzenie (UE) nr 952/2013 – Miejsce powstania długu celnego – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 30 – Artykuł 60 – Artykuł 71 ust. 1 – Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego w zakresie VAT w imporcie i jego wymagalność – Miejsce powstania zobowiązania podatkowego – Stwierdzenie niewypełnienia obowiązku ustanowionego w przepisach celnych Unii – Określenie miejsca importu towarów – Środek transportu zarejestrowany w państwie trzecim i wprowadzony do Unii Europejskiej z naruszeniem przepisów celnych]

(2022/C 408/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R.T.

Strona przeciwna: Hauptzollamt Hamburg

Sentencja

Artykuły 30 i 60 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady (UE) 2018/2057 z dnia 20 grudnia 2018 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

do celów podatku od wartości dodanej miejsce importu pojazdu zarejestrowanego w państwie trzecim i wprowadzonego do Unii Europejskiej z naruszeniem przepisów celnych znajduje się w państwie członkowskim, w którym ten, kto dopuścił się naruszenia obowiązków ustanowionych w przepisach celnych, ma miejsce zamieszkania i faktycznie używa pojazdu.

(¹) Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Svea Hovrätt – Szwecja) – IRnova AB/FLIR Systems AB

(Sprawa C-399/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 24 pkt 4 – Jurysdykcja wyłączna – Jurysdykcja w sprawach dotyczących rejestracji lub ważności patentów – Zakres stosowania – Zgłoszenie patentu dokonane w państwie trzecim i patent udzielony w tym państwie – Status wynalazcy – Właściciel prawa do wynalazku]

(2022/C 408/24)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Svea Hovrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IRnova AB

Strona pozwana: FLIR Systems AB

Sentencja

Artykuł 24 pkt 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych

należy interpretować w ten sposób, że:

nie ma on zastosowania do sporu mającego na celu ustalenie, w ramach powództwa opartego na podnoszonym statusie wynalazcy lub współwynalazcy, czy dana osoba jest właścicielem prawa do wynalazków objętych zgłoszeniami patentowymi dokonanymi i patentami udzielonymi w państwach trzecich.

(¹) Dz.U. C 368 z 13.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell’Interno / TO

(Sprawa C-422/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 20 ust. 4 i 5 – Szczególnie agresywne zachowanie – Prawo państw członkowskich do określenia mających zastosowanie sankcji – Zakres – Cofnięcie świadczeń materialnych w ramach przyjmowania]

(2022/C 408/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Ministero dell’Interno

Druga strona postępowania: TO

Sentencja

- 1) Artykuł 20 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do szczególnie agresywnego zachowania, którego dopuszczono się poza ośrodkiem dla cudzoziemców.
- 2) Artykuł 20 ust. 4 i 5 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nałożeniu na osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową, która dopuściła się szczególnie agresywnego zachowania wobec funkcjonariuszy publicznych, sankcji polegającej na cofnięciu świadczeń materialnych w ramach przyjmowania w rozumieniu art. 2 lit. f) i g) tej dyrektywy, związanych z zakwaterowaniem, wyżywieniem i ubraniem, jeżeli skutkiem tej sankcji byłoby pozbawienie tej osoby możliwości zaspokojenia najbardziej podstawowych potrzeb. Zastosowanie innych sankcji na podstawie rzeczonego art. 20 ust. 4 powinno w każdych okolicznościach odbywać się z poszanowaniem warunków wymienionych w art. 20 ust. 5, w szczególności tych związanych z poszanowaniem zasady proporcjonalności oraz godności ludzkiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 368 z 13.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. – Puma SE i in./Komisja Europejska

(Sprawa C-507/21 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Dumping – Przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu – Wykonanie wyroku Trybunału w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 – Ponowne nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego – Kompetencja ratione temporis – Zasada niedyskryminacji]

(2022/C 408/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Puma SE, Puma United Kingdom Ltd, Puma Nordic AB, Austria Puma Dassler GmbH, Puma Italia Srl, Puma France SAS, Puma Denmark A/S, Puma Iberia, SL, Puma Retail AG (przedstawiciele: Cornelis i E. Vermulst, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, G. Luengo i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Puma SE, Puma United Kingdom Ltd, Puma Nordic AB, Austria Puma Dassler GmbH, Puma Italia Srl, Puma France SAS, Puma Denmark A/S, Puma Iberia SL i Puma Retail AG pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 431 z 25.10.2021.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Opolu – Polska) – VP

(Sprawa C-188/22) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych – Rozporządzenie (WE) nr 1206/2001 – Przeprowadzanie dowodów – Składanie zeznań na piśmie przez osobę mającą miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie mającego właściwość sądu – Możliwość skorzystania ze sposobu przeprowadzania dowodów przewidzianego w prawie krajowym, a nie ze sposobu ich przeprowadzania przewidzianego w tym rozporządzeniu]

(2022/C 408/27)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Opolu

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: VP

Druga strona postępowania: KS reprezentowany przez AS

Sentencja

Artykuły 1 i 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, który zamierza przesłuchać osobę mającą miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, nie jest koniecznie zobowiązany w celu przeprowadzenia takiego dowodu do zastosowania sposobów przeprowadzania środków dowodowych przewidzianych w tym rozporządzeniu, lecz ma możliwość odebrać zeznanie tej osoby złożone na piśmie, zgodnie z prawem państwa członkowskiego tego sądu i bez uzyskania zezwolenia jednostki centralnej lub właściwego organu wezwanego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 wspomnianego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Data wpływu: 11.3.2022.

Postanowienie Trybunału z dnia 8 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia – Rumunia) – C.D.A./I.J., N.L.

(Sprawa C-205/22) ⁽¹⁾

(Wykreślenie sprawy)

(2022/C 408/28)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.D.A.

Druga strona postępowania: IJ., N.L.

Sentencja

Sprawa C-205/22 zostaje wykreślona z rejestru Trybunału.

(¹) Data wpływu: 16.3.2022.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-642/21, Gonzáles Sordo i in./Komisja, wniesione w dniu 14 stycznia 2022 r. przez Silvię Gonzáles Sordo i in.

(Sprawa C-36/22 P)

(2022/C 408/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Silvia Gonzáles Sordo, Marta Calzado Melida, Evangelina Camino Nates, María José Canoura Gonzáles, Félix Fernández Gascón, María Isabel Martínez de Lecea, José Antonio Pardo Cuesta, Natalia Ruisanchez Cáceres, María Ángeles Sáez Díaz, Mónica Ruiz Maccione, Ignacio Serrulla Rech, Celia Baños Olavarri, David Buitrago Cobo, Ana María Pardo García, Adriana Castillo Jiménez, José Manuel Salazar Castillo, María Lorena Tresgallo Salmón, Luis Alfredo Barroso Prados, Ana Isabel Alegre Rubio, Emilio-Joaquín Barrio Fernández de la Pradilla, Zulema Alexandra Lemolt García-Lago (przedstawiciel: B. Gonzáles Gonzáles, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 6 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i postanowił, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-687/21, GZ (*) i in./Komisja, wniesione w dniu 14 stycznia 2022 r. przez GZ (*) i in.

(Sprawa C-37/22 P)

(2022/C 408/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: GZ (*), FK (*), AT (*), DH (*), ML (*), ZX (*), FO (*), RT (*), JC (*) (przedstawiciel: B. Gonzáles Gonzáles, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 6 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i postanowił, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

(*) Informacje usunięto lub zastąpiono w ramach ochrony danych osobowych i/lub poufności.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-649/21, Santos Cañibano i in./Komisja, wniesione w dniu 18 stycznia 2022 r. przez José Antonia Santosa Cañibana i in.

(Sprawa C-38/22 P)

(2022/C 408/31)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: José Antonio Santos Cañibano, Ruth Hompanera Lanzós, Judith Lapresa Isla, José Manuel Arias García, María del Mar Barba Barba, María Isabel Bernárdez Rodríguez, Mónica Camara Torio, Adriana Canella Suárez, Eladio Cano Nieto, Pilar Carbajales García, Luis De Miguel Ribón, Luis Ángel Díaz Suárez, Daniel Fernández González, Cristina Fernández Somoano, Pedro García Parada, Inmaculada García Perez, Susana González González, Pedro Óscar González Menéndez, José Manuel González Riopedre, Carlos Ángel Lazo Reguera, Salvador Llorens García, José Luis Lozano Garrido, Fernando Luiña Vela, Miguel Mera Vega, Abel Miravalles Pindas, Rafael Munguria Rubio, María Montserrat Muñoz Fernández, Aurora Nicolás Herreros, Verónica Pereira Torres, Ernesto Real Arias, Javier Rodríguez Lana, María Belén Rodríguez Menéndez, José Javier Rodríguez Mier, Concepción Rodríguez Rodríguez, María Elena Rodríguez Suárez, Alejandro Sánchez Gión, José Luis Santos Lobato, Susana Solís García, María de los Angeles Ugido López, María Elvira Vega Fernández, Isabel María Vilalta Suárez, Antonio Villabela Pataño, María José Fernández Gutiérrez, Lourdes Cano Nieto (przedstawiciel: B. González González, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 6 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i postanowił, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-658/21, Velasco Granda i in./Komisja, wniesione w dniu 18 stycznia 2022 r. przez Enola Velasco Grandę i in.

(Sprawa C-39/22 P)

(2022/C 408/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Enol Velasco Granda, María José Díaz Rodríguez, Silvia García Miguélez, Beatriz González Carvajal, Antonia Trinidad González Castro, Isabel Merediz Gutiérrez, María Miranda García, Ana Moreira Varillas, Lucía Villa Gutiérrez (przedstawiciel: B. González González, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 6 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i postanowił, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 24 listopada 2021 r. w sprawie T-659/21, Baidés Fernández i in./Komisja, wniesione w dniu 18 stycznia 2022 r. przez Ramóna Baidesa Fernández i in.

(Sprawa C-40/22 P)

(2022/C 408/33)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Ramón Baidés Fernández, Alberto Baranda Álvarez, José Luis Bermúdez Cuetos, Juan Carlos Campos Menéndez, María Gloria Díaz Blanco, José Vicente Galán Soto, María José González Delgado, María Rosario López Rodríguez, Erundina Prieto Álvarez, Mónica Regueira Álvarez, Patricia Sánchez Caballero (przedstawiciel: B. González González, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 6 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i postanowił, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 27 stycznia 2022 r. w sprawie T-736/21, PTTAZ/Komisja, wniesione w dniu 4 marca 2022 r. przez Plataforma de Trabajador@s Temporales del Ayuntamiento de Zaragoza (PTTAZ)

(Sprawa C-195/22 P)

(2022/C 408/34)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Plataforma de Trabajador@s Temporales del Ayuntamiento de Zaragoza (PTTAZ) (przedstawiciel: B. González González, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 6 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i postanowił, że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy) w dniu 16 czerwca 2022 r. – VT, UR/Conny GmbH

(Sprawa C-400/22)

(2022/C 408/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący apelację: VT, UR

Druga strona postępowania apelacyjnego: Conny GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy z art. 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2011/83/EU ⁽¹⁾ jest zgodna wykładnia przepisu prawa krajowego (tutaj: § 312j ust. 3 zdanie drugie i ust. 4 BGB w brzmieniu obowiązującym od dnia 13 czerwca 2014 r. do dnia 27 maja 2022 r.), w myśl której ma on zastosowanie, tak jak art. 8 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2011/83/EU, również w przypadku, gdy konsument w momencie zawarcia umowy przy użyciu środków elektronicznych nie jest bezwarunkowo zobowiązany do zapłaty przedsiębiorcy, lecz tylko pod pewnymi dodatkowymi warunkami – na przykład wyłącznie w razie późniejszej skuteczności zleconego dochodzenia praw lub w razie późniejszego wysłania osobie trzeciej wezwania do zapłaty?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven kasatsionen sad
(Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko BG**

(Sprawa C-427/22)

(2022/C 408/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven kasatsionen sad

Oskarżony

BG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy definicję instytucji kredytowej w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁽¹⁾ z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 należy interpretować w ten sposób, że udzielenie kredytu musi odbywać się wyłącznie ze środków, które zostały przyjęte w formie depozytów lub innych funduszy podlegających zwrotowi od klientów czy też instytucja kredytowa może udzielać kredytów również ze środków z innych źródeł?
- 2) W jaki sposób należy dokonywać interpretacji „akt[ul], wydan[ego] w jakiejkolwiek formie przez organy, na mocy którego udzielono zezwolenia na prowadzenie działalności” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 42 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, i czy obejmuje on zarówno zatwierdzający system zezwoleń, jak i zatwierdzający system rejestracji transakcji kredytowych?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 176, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen
sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko VB**

(Sprawa C-430/22)

(2022/C 408/37)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżony

VB

Pytania prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy 2016/343⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd krajowy, który mimo niespełnienia warunków określonych w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy skazuje oskarżonego w trybie zaocznym, obowiązek wyraźnego pouczenia o prawie oskarżonego do wznowienia postępowania, które przysługuje mu na mocy jej art. 9, tak aby oskarżony mógł później – w szczególności w chwili jego zatrzymania w celu wykonania kary – zostać o tym prawie powiadomiony? Pytanie to powstaje z uwagi na fakt, że prawo krajowe nie przewiduje powiadomienia osoby skazanej zaocznie w momencie zatrzymania w celu wykonania kary o przysługującym jej prawie do wznowienia postępowania; prawo krajowe nie przewiduje również udziału sądu w wydaniu europejskiego nakazu aresztowania w celu wykonania kary.

Czy art. 8 ust. 4 zdanie drugie dyrektywy 2016/343, a w szczególności sformułowanie: „aby [...] powiadomiono go także o możliwości zaskarżenia orzeczenia i o prawie do wznowienia postępowania lub do innego środka prawnego, zgodnie z art. 9”, należy interpretować w ten sposób, że jest to powiadomienie o formalnie przyznanym prawie do wznowienia postępowania czy też jest to powiadomienie o prawie do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, przy czym zasadność tego wniosku podlega jeszcze późniejszemu badaniu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 28 czerwca 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko PT, SD

(Sprawa C-432/22)

(2022/C 408/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżeni w postępowaniu głównym

PT, SD

Pytania prejudycjalne

Czy w przypadku postępowania karnego dotyczącego oskarżenia o przestępstwa objęte zakresem stosowania prawa Unii jest zgodna z art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE oraz art. 47 ust. 1 i 2 karty ustawa krajowa ustanawiająca wymóg, zgodnie z którym inny sąd, a nie sąd rozpoznający sprawę, przed którym przeprowadzono wszystkie dowody, musi badać merytorycznie ugodę zawartą między prokuratorem a oskarżonym, jeżeli powodem tego wymogu jest to, że istnieją inni współoskarżeni, którzy nie zawarli ugody?

Czy jest zgodna z art. 5 decyzji ramowej 2004/757⁽¹⁾, art. 4 decyzji ramowej 2008/841⁽²⁾, art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE oraz art. 52 w związku z art. 47 karty ustawa krajowa, zgodnie z którą ugoda kończąca postępowanie karne zostanie zatwierdzona tylko wtedy, gdy wszyscy pozostali współoskarżeni i ich obrońcy wyrazili zgodę na tę ugodę?

Czy art. 47 ust. 2 karty wymaga, aby sąd, po zbadaniu i zatwierdzeniu ugody, odmówił rozpatrzenia zarzutu przeciwko innym współoskarżonym, jeżeli orzekł w przedmiocie tej ugody w sposób, który nie stwierdza ich udziału, ani nie stanowi orzeczenia o ich winie?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dz.U. 2004, L 335, s. 8).

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2008/841/WSiSW z dnia 24 października 2008 r. w sprawie zwalczania przestępczości zorganizowanej (Dz.U. 2008, L 300, s. 42).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rayonon sad (Bułgaria) w dniu 4 lipca 2022 r. – „Em akaunt BG” EOOD/Zastrahovatelno aktsionerno druzhestvo „Armeets” AD

(Sprawa C-438/22)

(2022/C 408/39)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofiyski rayonon sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Em akaunt BG” EOOD

Strona pozwana: Zastrahovatelno aktsionerno druzhestvo „Armeets” AD

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16 (¹), CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że sądy krajowe mogą nie zastosować przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym sąd nie jest uprawniony do obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami wynagrodzenia adwokata w wysokości poniżej stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu przyjętym wyłącznie przez organizację zawodową adwokatów, taką jak naczelna rada adwokacka (Bułgaria), jeżeli przepis ten nie jest ograniczony do osiągnięcia uzasadnionych celów, i to nie tylko wobec umawiających się stron, ale także wobec osób trzecich, które mogłyby zostać obciążone kosztami postępowania?
2. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16, CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że uzasadnione cele uzasadniające zastosowanie przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym sąd nie ma prawa obciążyć strony przegrywającej sprawę kosztami wynagrodzenia adwokata w wysokości poniżej stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu przyjętym przez organizację zawodową adwokatów, taką jak naczelna rada adwokacka (Bułgaria), należy uważać za określone przez ustawę, a sąd może nie zastosować przepisu krajowego, jeżeli nie stwierdzi, że cele te zostały przekroczone w konkretnym przypadku, czy też, przeciwnie, należy uznać, że przepis prawa krajowego nie ma zastosowania, jeżeli nie zostanie stwierdzone osiągnięcie tych celów?
3. Która strona jest zobowiązana do wykazania zgodnie z art. 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (²) w sporze cywilnym, w którym kosztami zostaje obciążona strona przegrywająca sprawę, istnienie uzasadnionego celu i proporcjonalność jego realizowania przez rozporządzenie przyjęte przez organizację zawodową adwokatów w sprawie możliwie najniższej wysokości wynagrodzenia adwokata, jeżeli wnosi się o obniżenie wynagrodzenia adwokata z powodu jego nadmiernej wysokości: strona, która wnosi o zasądzenie kosztów, czy też strona przegrywająca sprawę, która wnosi o obniżenie wynagrodzenia?
4. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16, CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że organ państwowy taki jak Narodnoto sabranie (zgromadzenie narodowe, Bułgaria), jeżeli deleguje ustalanie cen minimalnych w drodze rozporządzenia na organizację zawodową adwokatów, musi wyraźnie określić szczególne metody, za pomocą których ma być ustalana proporcjonalność ograniczenia, lub należy zobowiązać organizację zawodową do ich omówienia przy przyjmowaniu rozporządzenia (np. w uzasadnieniu projektu lub w innych dokumentach przygotowawczych), i w przypadku gdy takie metody nie są uwzględniane, sąd musi odmówić zastosowania rozporządzenia bez badania konkretnych kwot, a istnienie uzasadnionego omówienia takich metod jest wystarczające, aby przyjąć, że uregulowanie jest ograniczone do tego, co jest konieczne do osiągnięcia wyznaczonych uzasadnionych celów?
5. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie czwarte: czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE, interpretowanego w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych C-427/16 i C-428/16, CHEZ Elektro Bulgaria, należy dokonywać w ten sposób, że sąd musi ocenić uzasadnione cele uzasadniające zastosowanie przepisu prawa krajowego, zgodnie z którym sąd nie jest uprawniony do obciążania strony przegrywającej sprawę kosztami wynagrodzenia adwokata w wysokości poniżej minimalnej stawki określonej przez rozporządzenie przyjęte przez organizację zawodową adwokatów, taką jak naczelna rada adwokacka (Bułgaria), oraz ich proporcjonalność w odniesieniu do wpływu na stawkę konkretnie przewidzianą w sprawie i odmówić zastosowania tej stawki, jeżeli przekracza ona to, co jest konieczne do osiągnięcia celów, czy też sąd zasadniczo powinien zbadać rodzaj przewidzianych w rozporządzeniu kryteriów ustalania stawek i ich cech, oraz, jeśli stwierdzi, że w niektórych przypadkach mogą one przekroczyć to, co jest konieczne do osiągnięcia celów, nie stosować danej reguły we wszystkich przypadkach?
6. Jeżeli za uzasadniony cel minimalnego wynagrodzenia uznaje się zapewnienie wysokiej jakości usług prawnych, czy art. 101 ust. 1 TFUE zezwala wówczas na ustalanie minimalnych stawek wyłącznie na podstawie charakteru sprawy (przedmiotu sporu), materialnego interesu w sprawie i częściowo liczby przeprowadzonych posiedzeń, bez uwzględnienia innych kryteriów, takich jak istnienie złożoności stanu faktycznego, mających zastosowanie przepisów krajowych i międzynarodowych itd.?

7. Jeżeli odpowiedź na pytanie piąte brzmi w ten sposób, że sąd krajowy powinien ocenić oddzielnie dla każdego procesu, czy uzasadnione cele związane z zapewnieniem skutecznej pomocy prawnej mogą uzasadniać zastosowanie prawnego uregulowania dotyczącego minimalnej stawki wynagrodzenia, na podstawie jakich kryteriów sąd powinien dokonać oceny proporcjonalności minimalnej stawki wynagrodzenia w konkretnej sprawie, jeżeli uważa on, że minimalna stawka jest uregulowana w celu zapewnienia skutecznej pomocy prawnej na szczeblu krajowym?
8. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 47 akapit trzeci Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że przy ocenie pytania siódmego należy wziąć pod uwagę rozporządzenie zatwierdzone przez władzę wykonawczą dotyczące wynagrodzenia płaconego przez państwo adwokatom ustanawianym z urzędu, które – na mocy ustawowego odesłania – określa maksymalną kwotę w zakresie zwrotu na rzecz wygrywającej sprawę strony reprezentowanej przez doradcę prawnego?
9. Czy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 47 karty praw podstawowych należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy przy ocenie pytania siódmego jest zobowiązany do wskazania wysokości wynagrodzenia wystarczającego do osiągnięcia celu związanego z zapewnieniem wysokiej jakości pomocy prawnej, i którą musi porównać z wysokością stawki wynikającą z regulacji prawnej oraz wyjaśnić powody uzasadniające wysokość stawki określonej przez niego według własnego uznania?
10. Czy wykładni art. 101 ust. 2 TFUE, w związku z zasadami skuteczności krajowych środków proceduralnych i zakazem nadużywania prawa, należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy, jeżeli stwierdzi, że decyzja organizacji przedsiębiorców narusza zakazy ograniczania konkurencji poprzez określenie minimalnej stawki dla swoich członków, przy czym brak jest uzasadnionych powodów do zezwolenia na taką ingerencję, jest zobowiązany do stosowania stawek minimalnych określonych w tej decyzji, ponieważ odzwierciedlają one rzeczywiste ceny rynkowe usług, do których odnosi się ta decyzja, ponieważ wszystkie osoby, które świadczą daną usługę, są zobowiązane do członkostwa w tej organizacji?

⁽¹⁾ ECLI: EU:C:2017:890.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad (Bułgaria) w dniu 5 lipca 2022 r. – Zamestnik-ministar na regionalno razvitiie i blagoustroystvoto i rakovoditel na Upravlyavashtia organ na operativna programa „Regioni v rastezh” 2014–2020/Obshtina Razgrad

(Sprawa C-441/22)

(2022/C 408/40)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Zamestnik-ministar na regionalno razvitiie i blagoustroystvoto i rakovoditel na Upravlyavashtia organ na operativna programa „Regioni v rastezh” 2014–2020

Druga strona postępowania kasacyjnego: Obshtina Razgrad

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2014/24 ⁽¹⁾ dopuszcza regulację krajową lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi naruszenie przepisów dotyczących istotnej modyfikacji zamówienia publicznego można przyjmować tylko wtedy, gdy strony podpisały pisemne porozumienie/aneks zmieniający umowę?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2014/24 dopuszcza regulację krajową lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi niezgodna z prawem modyfikacja umowy o zamówienia publiczne może nastąpić nie tylko poprzez podpisanie przez strony pisemnego porozumienia, ale także poprzez wspólne działania stron sprzeczne z zasadami modyfikacji umów, wyrażone w komunikacji i jej pisemnych śladach (takich jak w postępowaniu głównym), z których można wywnioskować, że istniał zgodny zamiar dokonania danej modyfikacji?

- 3) Czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dopuszcza krajową regulację lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi w przypadku takim jak w postępowaniu głównym, (w którym maksymalny termin i najpóźniejsza data realizacji zamówienia zostały określone w dokumentach zamówienia; termin ten jest również wskaźnikiem w ramach metodologii oceny ofert; rzeczywista realizacja zamówienia nastąpiła z przekroczeniem maksymalnego terminu i najpóźniejszej daty, które zostały podane w dokumentach, przy czym nie wystąpiły żadne niemożliwe do przewidzenia okoliczności; zamawiający odebrał zrealizowane zamówienie bez zastrzeżeń i nie dochodził kary za opóźnienie), wykonanie umowy z naruszeniem warunków dokumentów zamówienia i umowy w części dotyczącej terminów – przy braku niemożliwych do przewidzenia okoliczności i braku zastrzeżeń zamawiającego – interpretuje się wyłącznie jako rodzaj nienależytego wykonania umowy, a nie jako niezgodną z prawem istotną modyfikację umowy w części dotyczącej terminu realizacji?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varhoven administrativen sad (Bułgaria) w dniu 5 lipca 2022 r. – Zamestnik ministar na regionalnoto razvitie i blagoustroystvoto i rakovoditel na Natsionalnia organ po programa „INTERREG V-A Rumunia – Bułgaria 2014–2020”/Obshtina Bałczik

(Sprawa C-443/22)

(2022/C 408/41)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Varhoven administrativen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Zamestnik ministar na regionalnoto razvitie i blagoustroystvoto i rakovoditel na Natsionalnia organ po programa „INTERREG V-A Rumunia – Bułgaria 2014–2020”

Druga strona postępowania kasacyjnego: Obshtina Bałczik

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2014/24 (¹) dopuszcza regulację krajową lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi naruszenie przepisów dotyczących istotnej modyfikacji zamówienia publicznego można przyjmować tylko wtedy, gdy strony podpisały pisemne porozumienie/aneks zmieniający umowę?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dyrektywy 2014/24 dopuszcza regulację krajową lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi niezgodna z prawem modyfikacja umowy o udzielenie zamówienia publicznego może nastąpić nie tylko poprzez podpisanie przez strony pisemnego porozumienia, ale także poprzez wspólne działania stron sprzeczne z zasadami modyfikacji umów, wyrażone w komunikacji i jej pisemnych śladach (takich jak w postępowaniu głównym), z których można wywnioskować, że istniał zgodny zamiar dokonania modyfikacji?
- 3) Czy pojęcie „starannego przygotowania [...] udzieleni[a] zamówienia” w rozumieniu motywu [109] dyrektywy 2014/24, w części dotyczącej terminu realizacji czynności, obejmuje również ocenę ryzyka wynikającego ze zwykłych warunków atmosferycznych, które mogłyby mieć negatywny wpływ na terminową realizację zamówienia, jak również ocenę zakazów ustawowych dotyczących realizacji czynności w danym okresie, który mieści się w okresie realizacji zamówienia?

- 4) Czy pojęcie „niemożliwych do przewidzenia okoliczności” w rozumieniu dyrektywy 2014/24 obejmuje wyłącznie okoliczności, które powstały po udzieleniu zamówienia (tak jak to przewidziano w przepisie krajowym § 2 pkt 27 Dopolnitelni razporedbi na Zakona za obshtestvenite porachki [przepisów uzupełniających do ustawy o udzielaniu zamówień publicznych]) i których nie można było przewidzieć nawet pomimo odpowiednio starannego przygotowania, które nie są wynikiem działań lub zaniechań stron, ale uniemożliwiają realizację zamówienia na uzgodnionych warunkach? Czy też zgodnie z dyrektywą nie jest konieczne, aby okoliczności te powstały po udzieleniu zamówienia?
- 5) Czy zwykle warunki atmosferyczne, które nie są „niemożliwymi do przewidzenia okolicznościami” w rozumieniu [109] motywu dyrektywy 2014/24, oraz ogłoszony przed udzieleniem zamówienia ustawowy zakaz realizacji robót budowlanych w pewnym okresie stanowią obiektywne uzasadnienie niewykonania zamówienia w terminie? Czy w tym kontekście uczestnik ma obowiązek (przy zachowaniu należytej staranności i działaniu w dobrej wierze) uwzględnienia przy obliczaniu oferowanego terminu zwykłych ryzyk mających znaczenie dla terminowej realizacji zamówienia?
- 6) Czy art. 72 ust. 1 lit. e) w związku z ust. 4 lit. a) i b) dopuszcza krajową regulację lub praktykę wykładni i stosowania tej regulacji, zgodnie z którymi może dojść do niezgodnej z prawem modyfikacji umowy o zamówienie publiczne w przypadku takim jak w postępowaniu głównym, w którym realizacja zamówienia w określonym przedziale czasu stanowi warunek udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia (a uczestnik zostaje wykluczony w razie niedotrzymania tego warunku); realizacja zamówienia nie nastąpiła w terminie z powodu zwykłych warunków atmosferycznych oraz ogłoszonego przed udzieleniem zamówienia ustawowego zakazu realizacji czynności objętych przedmiotem i okresem realizacji zamówienia, które nie stanowią niemożliwych do przewidzenia okoliczności; odbiór zrealizowanego zamówienia nastąpił bez zastrzeżeń dotyczących terminu i nie dochodzono kary za opóźnienie, w związku z czym doszło do modyfikacji istotnego warunku w dokumentach zamówienia, określającego zasady konkurencji, i do zachwiania równowagi ekonomicznej zamówienia na korzyść wykonawcy?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 6 lipca 2022 r. – Caixabank SA i in./ADICAE i in.**

(Sprawa C-450/22)

(2022/C 408/42)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Caixabank SA, Caixa Ontinyent SA, Banco Santander SA, następca procesowy Banco Popular Español SA i Banco Pastor SA, Targobank, SA, Credifimo SAU, Caja Rural de Teruel SCC, Caja Rural de Navarra SCC, Cajasieta Caja Rural SCC, Liberbank SA, Banco Castilla La Mancha SA, Bankia SA, następca procesowy de Banco Mare Nosttrum SA, Unicaja Banco, SA, Caja Rural de Asturias SA, Caja de Arquitectos SCC (Arquia Bank SA), Nueva Caja Rural de Aragón SC, Caja Rural de Granada SCC SA, Caja Rural del Sur SCC, Caja Rural de Jaén, Barcelona y Madrid SCC, Caja Rural de Albacete, Ciudad Real y Cuenca SCC (Globalcaja), Caja Laboral Popular SCC (Kutxa), Caja Rural Central SCC, Caja Rural de Extremadura SCC, Caja rural de Zamora SCC, Banco Sabadell SA, Banca March SA, Ibercaja, Banca Puyo SA

Druga strona postępowania: ADICAE, M.A.G.G., M.R.E.M., A.B.C., Óptica Claravisión SL, A.T.M., F.A.C., A.P.O., P.S.C., J.V.M. B., spadkobierca C.M.R.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przeprowadzana dla celów kontroli przejrzystości w ramach powództwa zbiorowego abstrakcyjna ocena warunków umownych stosowanych przez ponad sto instytucji finansowych w milionach umów bankowych, bez uwzględnienia poziomu udzielonych przed zawarciem umowy informacji dotyczących obowiązków prawnych i finansowych wynikających z warunku umownego, ani innych okoliczności występujących w każdym przypadku w chwili zawarcia umowy, jest objęta zakresem art. 4 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, w przypadku gdy ocena ta odnosi się do okoliczności związanych z zawarciem umowy, i art. 7 ust. 3 tej dyrektywy, w przypadku gdy ocena ta odnosi się do podobnych warunków umownych?
- 2) Czy za zgodną z art. 4 ust. 2 i art. 7 ust. 3 dyrektywy 93/13/EWG należy uznać możliwość przeprowadzenia abstrakcyjnej kontroli przejrzystości z punktu widzenia przeciętnego konsumenta, w przypadku gdy do różnych konkretnych grup konsumentów kierowane są różne oferty umów lub gdy istnieje wiele podmiotów, które narzucają konsumentom określone warunki umowne, których obszary działalności są bardzo zróżnicowane pod względem gospodarczym i geograficznym, i które stosują owe warunki umowne przez bardzo długi okres, w trakcie którego stan wiedzy ogółu społeczeństwa o takich warunkach umownych uległ zmianie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad (Bułgaria) w dniu 13 lipca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko VB

(Sprawa C-468/22)

(2022/C 408/43)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Oskarżony

VB

Pytania prejudycjalne

Czy przepis krajowy taki jak art. 423 ust. 3 NPK, który zobowiązuje osobę składającą wniosek o wznowienie postępowania z tego względu, że była nieobecna i nie zachodził żaden z przypadków określonych w art. 8 ust. 2 dyrektywy 2016/343⁽¹⁾, do osobistego stawiennictwa przed sądem w celu rozpoznania tego wniosku co do istoty, jest zgodny z art. 9 tej dyrektywy i zasadą skuteczności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-253/21, Aquino/Parlament, wniesione w dniu 10 sierpnia 2022 r. przez Roberto Aquino

(Sprawa C-534/22 P)

(2022/C 408/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Roberto Aquino (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i S. Rodrigues)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

Skarżący wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku;
- wydanie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie przez Trybunał poprzez uznanie za zasadną skargi złożonej przez skarżącego w pierwszej instancji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

1. Naruszenie prawa ze względu na błędną wykładnię kryterium wątpliwości umożliwiającej interwencję administracji w proces wyborczy dotyczący biura komitetu pracowniczego – Sprzecznosc w uzasadnieniu – Naruszenie prawa do swobodnego stowarzyszania się i zgromadzeń (art. 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) wyrażającego się w zakazie jakiegokolwiek nieuzasadnionej ingerencji w administrowanie wspomnianego procesu wyborczego.
2. Błędna kwalifikacja niektórych dokumentów sporządzonych na wniosek strony pozwanej w ramach kontroli procesu wyborczego – Naruszenie przez sąd obowiązku uzasadnienia.
3. Przeinaczenie akt sprawy i błędna wykładnia zasad mających zastosowanie do konstytucyjnego zgromadzenia komitetu pracowniczego – Naruszenie prawa do obrony.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 16 sierpnia 2022 r. – GF/Schauinsland-Reisen GmbH**

(Sprawa C-546/22)

(2022/C 408/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GF

Strona przeciwna: Schauinsland-Reisen GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art 12 ust. 3 dyrektywy (UE) 2015/2302⁽¹⁾ (dyrektywy w sprawie imprez turystycznych) należy interpretować w ten sposób, że organizator może powołać się na nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności uniemożliwiające mu wykonanie umowy już wtedy, gdy organ uprawniony do tego w państwie członkowskim klienta wydał przed planowanym rozpoczęciem imprezy dla kraju docelowego ostrzeżenie dotyczące podróży najwyższego stopnia?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy art 12 ust. 3 dyrektywy 2015/2302 należy interpretować w ten sposób, że nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności nie zachodzą, jeśli podróżny – świadomy ostrzeżenia dotyczącego podróży i niepewności co do dalszego rozwoju sytuacji pandemicznej – oświadczył, że mimo to chce odbyć imprezę, a jej realizacja nie byłaby niemożliwa dla organizatora?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającej dyrektywę Rady 90/314/EWG, Dz.U. 2015, L 326, s. 1.

Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 21 lipca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles – Belgia) – AB, AB-CD/Z EF

(Sprawa C-265/21) ⁽¹⁾

(2022/C 408/46)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 5.7.2021.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 9 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden – Niemcy) – TX/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-481/21) ⁽¹⁾

(2022/C 408/47)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 422 z 18.10.2021.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2022 r. – Genzyme Europe/Komisja

(Sprawa T-483/22)

(2022/C 408/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Genzyme Europe BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Bogaert, B. Van Vooren i M. Oyarzabal Arigita)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- stwierdzenie nieważności decyzji, zgodnie z którą avalglucosidase alfa nie można zakwalifikować jako „nowej substancji czynnej”, wymienionej w decyzji Komisji C(2022) 4531 final z dnia 24 czerwca 2022 r. lub przynajmniej w sposób dorozumiany z niej wynikającej;
- stwierdzenie nieważności art. 5 tej decyzji Komisji, zgodnie z którym produkt leczniczy Nexviadyme – avalglucosidase alfa nie może zostać uznany jako produkt medycyny sieroczej; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu 2001/83/WE Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. ⁽¹⁾ i art. 14 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ⁽²⁾, a także oczywistego błędu w ocenie w związku z niewystarczającym uzasadnieniem (w odniesieniu do pierwszej części zaskarżonej decyzji, odmawiającej przyznania statusu „nowej substancji czynnej”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji ustanowionej w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (w odniesieniu do pierwszej części zaskarżonej decyzji, odmawiającej przyznania statusu „nowej substancji czynnej”).
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 5 ust. 12 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 141/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie sierocych produktów leczniczych ⁽³⁾, oczywistego błędu w ocenie i niewystarczającego uzasadnienia (w odniesieniu do drugiej części zaskarżonej decyzji – wycofania przyznania statusu leku sierociego).

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67), ze zmianami.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1), ze zmianami.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 141/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie sierocych produktów leczniczych (Dz.U. 2000, L 18, s. 1), ze zmianami.

Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2022 r. – Schrom Farms/Komisja**(Sprawa T-507/22)**

(2022/C 408/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Schrom Farms spol. s r. o. (Velké Albrechtice, Republika Czeska) (przedstawiciele: adwokaci S. Sobolová i O. Billard)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/908 z dnia 8 czerwca 2022 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument nr C(2022) 3543) (Dz.U. 2022, L 157, s. 15) w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania Unii wydatki związane ze wsparciem finansowym w kwocie 30 606,96 EUR przyznanym skarżącej przez władze czeskie;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą;
- orzeczenie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że wyłączenie z finansowania Unii wydatków związanych z przyznaniem jej przez władze czeskie wsparciem finansowym w kwocie 30 606,96 EUR jest niewystarczająco uzasadnione, to znaczy pozbawione jakiegokolwiek uzasadnienia, co stanowi naruszenie art. 296 TFUE i art. 1 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że strona pozwana naruszyła jej prawo do obrony, i to zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio, ponieważ stronie skarżącej nie umożliwiono przedstawienia stanowiska w trakcie audytu, który doprowadził do wydania zaskarżonej decyzji, mimo że decyzja ta wywiera negatywne skutki dla przyznanego jej wsparcia finansowego.
3. Zarzut trzeci oparty jest na twierdzeniu, że strona pozwana nie ma kompetencji do dokonywania wykładni i stosowania prawa wewnętrznego państw członkowskich.
4. W ramach zarzutu czwartego strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie udowodniła tego, jaką treść ma prawo czeskie, oraz błędnie je zinterpretowała i zastosowała.
5. W ramach zarzutu piątego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana błędnie zinterpretowała i zastosowała również prawo Unii, jako że błędnie uznała, iż dopuszczono się naruszenia art. 61 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2018, L 193, s. 1), a także zastosowała czeskie uregulowania dotyczące konfliktu interesów z naruszeniem podstawowych zasad prawa Unii, w tym podstawowej zasady równego traktowania i niedyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 31 sierpnia 2022 r. – PAN Europe/Komisja**(Sprawa T-536/22)**

(2022/C 408/50)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat A. Bailleux)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną
- stwierdzenie nieważności decyzji, prawidłowo doręczonej stronie skarżącej w dniu 18 lipca 2022 r., oddalającej wniosek o wszczęcie wewnętrznej procedury odwoławczej w odniesieniu do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/2049 z dnia 24 listopada 2021 r. w sprawie odnowienia zatwierdzenia substancji czynnej cypermetryna jako substancji kwalifikującej się do zastąpienia, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz w sprawie zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011 ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący naruszenia zasady ostrożności i obowiązku Unii do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska, o którym mowa w art. 9, 11, 168 ust. 1 i 191 ust. 1 TFUE oraz w art. 35 i 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 420, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2022 r. – Sanity Group/EUIPO – AC Marca Brands (Sanity Group)**(Sprawa T-541/22)**

(2022/C 408/51)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Sanity Group GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci B. Koch i V. Wolf)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* AC Marca Brands, SL (Barcelona, Hiszpania)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego Sanity Group – zgłoszenie nr 18 110 653*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 czerwca 2022 r. w sprawie R 2107/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 4 września 2022 r. – Martin Rodrigo/EUIPO – Louis Vuitton Malletier
(CALIFORNIA Dreaming by Made in California)**

(Sprawa T-542/22)

(2022/C 408/52)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andres Carlos Martin Rodrigo (Fuente el Saz de Jarama, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Donoso Romero)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Louis Vuitton Malletier (Paryż, Francja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „CALIFORNIA Dreaming by Made in California” – zgłoszenie nr 18 224 612

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 czerwca 2022 r. w sprawie R 2242/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- w związku z tym oddalenie sprzeciwu w całości, a w konsekwencji uwzględnienie zgłoszenia graficznego unijnego znaku towarowego dla wszystkich towarów i usług;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2022 r. – Laboratorios Ern/EUIPO – BRM Extremities (BIOPLAN)

(Sprawa T-543/22)

(2022/C 408/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratorios Ern, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Correa Rodríguez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: BRM Extremities Srl (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BIOPLAN” – zgłoszenie nr 18 095 065

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 czerwca 2022 r. w sprawie R 2147/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i BRM Extremities Srl, w przypadku wstąpienia BRM Extremities Srl do sprawy w charakterze interwenienta, kosztami niniejszego postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2022 r. – Prolactal/EUIPO – Prolactea (PROLACTAL)

(Sprawa T-549/22)

(2022/C 408/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Prolactal GmbH (Hartberg, Austria) (przedstawiciele: adwokaci H. Roerdink i S. Janssen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Prolactea, SAU (Castrogonzalo, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego PROLACTAL – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 475 897

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 czerwca 2022 r. w sprawie R 752/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy Prolactal;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625;
- Naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa z uwagi na to, że decyzja EUIPO, w której stwierdzono, że wniosek dowodowy skierowany przez Prolactal nie spełnia wymogów art. 10 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 i w związku z tym jest on niedopuszczalny, jest nieproporcjonalna do jej skutków;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 94 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 oraz art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;
- Naruszenie zasad uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa z uwagi na to, że ciężar dowodu, którego wymagał EUIPO, wykraczał poza racjonalne oczekiwania wobec skarżącej dotyczące przedstawienia dowodu na współistnienie znaków towarowych;
- Naruszenie odpowiedniego orzecznictwa dotyczącego całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2022 r. – mataharispaclub/EUIPO – Rouha (SpaClubMatahari)

(Sprawa T-552/22)

(2022/C 408/55)

Język skargi: czeski

Strony

Strona skarżąca: mataharispaclub s. r. o. (Mníšek pod Brdy, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat M. Diamant)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Alena Rouha (Praga, Republika Czeska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SpaClubMatahari” – unijny znak towarowy nr 17 642 661

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 czerwca 2022 r. w sprawie R 937/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 59 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) i art. 60 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2022 r. – Francja/Komisja**(Sprawa T-555/22)**

(2022/C 408/56)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: T. Stehelin, A. Daniel i E. Leclerc, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/400/22, zatytułowanym „administratorzy (AD 7) i eksperci (AD 9) w dziedzinie przemysłu obronnego i przestrzeni kosmicznej”, opublikowanego w dniu 16 czerwca 2022 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/400/22, zatytułowanym „administratorzy (AD 7) i eksperci (AD 9) w dziedzinie przemysłu obronnego i przestrzeni kosmicznej” (zwane dalej „zaskarżonym ogłoszeniem o konkursie”) prowadzi do nieuzasadnionej dyskryminacji ze względu na język.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia wymogu rekrutacji urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone ogłoszenie o konkursie stanowi obejście procedur przewidzianych w traktatach na potrzeby określenia systemu językowego instytucji Unii i zasad jego stosowania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ciążącego na Unii Europejskiej obowiązku poszanowania jej różnorodności kulturowej i językowej oraz zapewnienia ochrony i rozwoju dziedzictwa kulturowego Europy.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, C 233A, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2022 r. – HF/Parlament**(Sprawa T-565/22)**

(2022/C 408/57)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* HF (przedstawiciel: adwokat A. Tymen)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Żądania**

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w rezultacie:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 listopada 2021 r. oddalającej wniosek o udzielenie wsparcia złożony przez skarżącą w dniu 11 grudnia 2014 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 czerwca 2022 r., doręczonej w dniu 7 czerwca 2022 r., oddalającej zażalenie złożone przez skarżącą w dniu 3 lutego 2022 r.;
- zasądzenie od pozwanego zadośćuczynienia, oszacowanego ex aequo et bono na 50 000 EUR, tytułem naprawienia krzywdy skarżącej;
- obciążenie pozwanego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprawidłowości procedury zastosowanej przez Komitet, naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz naruszenia art. 24 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”).
2. Zarzut drugi dotyczący błędów w ocenie, naruszenia obowiązku wspomaganie i naruszenia art. 12a i 24 regulaminu pracowniczego.

Postanowienie Sądu z dnia 8 września 2022 r. – Schenk Italia/EUIPO – Consorzio per la tutela dei vini Valpolicella (AMICONE)**(Sprawa T-474/21) ⁽¹⁾**

(2022/C 408/58)

Język postępowania: włoski

Prezes szóstej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

**Postanowienie Sądu z dnia 8 września 2022 r. – Automobiles Citroën/EUIPO – Polestar
(Przedstawienie dwóch odwróconych szewronów)**

(Sprawa T-608/21) ⁽¹⁾

(2022/C 408/59)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

**Postanowienie Sądu z dnia 8 września 2022 r. – Citroën/EUIPO – Polestar (Przedstawienie dwóch
odwróconych szewronów)**

(Sprawa T-625/21) ⁽¹⁾

(2022/C 408/60)

Język postępowania: angielski

Prezes szóstej izby zarządziła wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 471 z 22.11.2021.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL